Mr. M. Sivarama Menon *(Advocate-General):* Government fully realise that, and the courts have fixed a certain period giving time to the judgment-debtor. Individual cases will be considered on the merits of each case. It is a matter of discretion to the court. If the judgment-debtor pays a pittance, the courts are generally inclined to grant adjournments.

Mr. C. V. Iyyu *(Kunnamkulam):* This also comes within the purview of the discretion.

Mr. V. J. Mathai *(Planters):* Is not the Code of Civil Procedure exhaustive on that?

Mr. K. M. Ibrahim *(Cranganur):* Will the Hon'ble Member for Law kindly inform the House whether a resolution has not been passed by this House to proclaim moratorium until the conditions of the agriculturists are improved?

Mr. President: It does not arise.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South):* Will the Hon'ble Member for Law kindly inform the House the answer to Question 367 (*e*)?

Mr. M. Sivarama Menon *(Advocate-General):* The answer to the question is "Nil."

19. **Mr. C. V. Iyyu** *(Kunnamkulam):* With reference to the reply given to question No. 367 (*e*) on 29th May 1942, on the floor of the Legislative Council will Government be pleased to inform whether they will be pleased to issue instructions to courts to adjourn court sales and other execution steps if the decree-debtor deposits or cause to be deposited in cash or in advance interest on the decree amount at 6 per cent interest for the period for which the execution steps, etc., are adjourned in view of the economic situation?

Mr. M. Sivarama Menon *(Advocate-General):* The member is referred to the answer to sub-division (*b*) of question No. 18.

CIVIC GUARDS—EXPENDITURE—PARTICULARS OF

20. **Mr. A. Eachara Menon** *(Chittur-Rural):* Will Government be pleased to state.—

(*a*) what is the amount Government have spent till now on the civic guards;

(*b*) what will be the recurring expenditure for the same per mensem?

Khan Sahib Y. Muhammad Roshan Sahib Bahadur *(Commissioner of Police):*

(*a*) Rs. 28,975—1—0 (till 10—7—1942).

(*b*) About Rs. 5,750.

Mr. C. V. Iyyu *(Kunnamkulam):* May I know, Sir, what is the period for which this amount of 28 thousand and odd was spent?

Khan Sahib Y. Muhammad Roshan Sahib Bahadur *(Commissioner of Police):* From the date of the organisation up to 10th July 1942. The organisation was started in 1940.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South):* That is for a period of an year and a half? It is stated that so far as recurring expenditure is concerned it is 5,000 and odd. What is the period?

Khan Sahib Y. Muhammad Roshan Sahib Bahadur *(Commissioner of Police):* It is recurring annually.

Mr. M. L. Joseph *(Latin-Christians-Cranganur):* May I know, Sir, whether it is a fact that these special guards are not being paid the promised allowance regularly?

Khan Sahib Y. Muhammad Roshan Sahib Bahadur *(Commissioner of Police):* No. Last month, there has been some delay.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South):* Is the recurring expenditure per year or per month?

Mr. President: It is per month.

GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET—*(cont.)*

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* Sir, before I go into the budget proper, I think it is necessary that in a general discussion in the House we should take a large view of all questions relating to Cochin's position in the world. I would therefore say that the little remarks that I make will be divided into five heads. The first is *Cochin on the map.* Cochin on the map has been of late looming large, because of the harbour, the port and because it has now been made the gateway of India with a bridge with the mainland connecting even the coasts on the other side of the backwater and has become an important target for agression in this war. It is the biggest transmitting centre for supplies. You have the military naval and air force here, with railway stations and traffic of great and expanding activities of sea-borne and inland water-borne trade. It is also one of the outlets and a commercial distributing centre and has therefore become an all important and a vitally important piece of territory for the operation of the Allies who are fighting this war.

Now, I come to the war. The entire resources of our State have been offered on the date of the installation of His Highness the Maharaja and placed at the disposal of His Majesty the King Emperor. His Highness said, "My entire resources are placed at the disposal of Great Britain

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

in this war." If that is so, I find that there has been an amount of 7 lakhs contributed to the H.M.I.S., out of which large amounts come from the public funds, and altogether ten thousand rupees a month further contribution and all these have been classified as political expenditure beyond the purview of this House. While the expenditure is classified as political it need not be voted upon, but it is perfectly legitimate to offer these remarks. Defence measures, especially rice control, National War Front, and the A.R.P. measures, slit trenches, A.R.P. expenditure of medical department, evacuation of civilian population, food supply measures—all these come to about 6·39 lakhs here. I have some information of the war expenditure that is going on in India, and about 90 per cent of the income of the Government of India is now spent in the Defence of India and about four times as much is spent by Great Britain in India for the defence of India. Considering the treaty rights and obligations, we are spending only 3 per cent of our revenues and as against this I would say that when we are looking at these questions, we must do it from a wider point of view, and see either side. I was one of those who thought that this expenditure connected with these measures that I mentioned should be entirely borne by the Government of India. But on reflection you will find that we have as against the money that we are spending in these lines, which are all being spent in the country itself and distributed among the people themselves, we have ten thousand Assam labourers at present from Cochin drawing at the rate of Rs. 30 per head, 3 lakhs of rupees per month or 36 lakhs of rupees a year. We have now ten thousand labourers working in the harbour, in the aerodrome. On the whole it gives employment to 20,000, besides public employment, labour in war activities, and industries of private agencies where large sums of money are being spent. I think when we look at the picture as a whole, we are more than compensated for the contribution, for the little money that we are giving for this war effort. It is the bounden duty of all people to consider the situation which is threatening everyday with Russia almost in great difficulties. We do not know where we are.

When Mr. Banerjee was here last year he said that this Harbour with which he had to do much in its initial stages must be fortified most strongly; otherwise, the whole of Cochin, South India and perhaps the whole of India will be in great danger. Under these circumstances with all these and with the military people in Cochin, the people are also making much money by way of supplies to all these men. Of course, these are military secrets of which I may not know much and I do not deal with the subject any further. One thing is certain. If this port is attacked, our revenues will suffer very much. We are getting about 25 lakhs of rupees from the customs revenue and, if by some mishap or misfortune, our port is attacked by the Japanese and our land entered upon by them, then the entire revenue of 25 lakhs will be wiped off and we will not know what to do. With that there will be another fall in the excess profits tax which is also more or less connected with the activities here. Therefore in our own interest, I think the government will be justified in spending this amount. But I cannot see the justification why we should not be allowed to discuss the matters fully and give government all our suggestions on the defects that we find in the organisations that are taking place or have been made for the purpose of civil defence or other measures for the protection of the people.

Now I go to *Cochin in India*. Cochin in India is a small place, with only 1½ million people. But nevertheless, it has become a very very important place. And there is one other aspect. Isolation always means death and therefore it was the fundamental hope of all that Cochin would take its proper place in the federation of all the States and the Provinces of India under a united control. Now, Sir, it was for that purpose that the Government of Cochin Act came into existence, to prepare Cochin to take its legitimate part in a self-governing India. Without responsible government, without the will of the people prevailing in all government matters, Cochin would not have a place in the self-governing State of India when all the other provinces of India which are far backward in intellectual and material progress go ahead. If we do not bring our government in line with the governments of the neighbouring provinces, we will be lagging behind in the race and therefore I appeal to you, Sir, that before your tenure of office is over, we would be having a full responsible government in Cochin, which alone will entitle us to take our fit part in the Federation, if it is to come in India. Now, Sir, it was for that purpose alone that the Constitution Act was passed and law, order and peace, and development was put in a basis equal with that of British India, so that if any international question comes, the judgment of our courts will be in line with any judgment that may be passed by any other High Courts in India. It was for that reason that our Court has been raised to the status of a High Court. One other point on which I wish to say a word is about "God and Anarchy," that is to take hold of India. This has been said by the greatest man of India. There is one other way of looking at it. Anarchy we hate, God we love. All eastern nations believe that the destinies of nations and countries and kings and people are in the hands of God and shaped by

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Him. And in that way it is my hope and belief that God will direct India into peace and freedom and we will take our rightful part in the federation that will come. So that I once again appeal to you to prepare us for that.

Now as regards *Cochin amongst Indian States.* I think ours is a politically progressive State in the whole of India. Mysore, Travancore, Baroda, Hyderabad and all other States have not got an element of responsible government. We have an instance of a Minister being unseated and replaced by another Minister. Therefore I assure and I hope that you will give the assurance to all concerned that if Cochin is given full responsible government, nothing will be lost.

Now, Sir, the position of Cochin in Kerala was mooted by the Hon'ble Member for Cheruthuruthi. He said that the relationship with Travancore and Malabar must be intensified and if possible we must get into union with them jointly for the welfare of the whole of the Malabar coast. That is certainly a great and beneficial thing.

Now, we come to our interrelationship with Travancore and ourselves. Travancore is today presided over by a great student of brilliant academic career, an erudite scholar, a man of letters, a man of action, an eminent lawyer, an active political and sagacious statesman, a firm administrator, an ardent patriot, a world citizen, a man of experience, polished and accomplished, a husbander of the resources of this great country, a swadeshi enterpriser, the father of modern Travancore, a sincere and cordial friend, a Brahmin of Brahmins, who aided to bring about a miracle of miracles in human relief, a benevolent uplifter of the down-trodden and a devoted worker for the unity of life. Now, Sir, what has he done? Why I said all these is to show you that today Travancore can pride itself in all respects. There is not a single yard of cloth coming into Cochin from Travancore. They have already passed a law not to export any cloth made there into Cochin or anywhere else. Travancore has got thousands of handlooms for which the Diwan has taken great pains to supply yarns and has made arrangements for the supply of yarn and for the manufacture of cloth, feeling ahead that scarcity of cloth will come about. Every mill in India is employed solely for the purpose of the Military. We have to look to our handloom industry for cloths. What if you go there and see the number of handlooms working and cloth being supplied to the poor at very reasonable rates. I was travelllng in one boat. A man in the boat had 5 cloths, At Arukutty, he was asked to leave it there or sell it there. What have we got? We have not got a single factory worth mentioning for the manufacture of cloth for our people. Now, this gentleman is being translated into the Expanded Council as Information Officer for the purpose of interpreting the two views the Indian view of freedom and the English view to keep India as long as possible to themselves. It is for the purpose of harmonising the two views and to give India, if possible, the sympathies of modern lovers of human freedom, that he is taken there for organising a striking blow at the separatist tendencies in India. I gathered this from the budget speech that he made at the joint sitting of the Legislature in Travancore where I had the pleasure of attending the session, and I heard then for what purpose he was taken by the Government of India.

Now, Sir, it is not my purpose to dwell more upon this general question, but only to say that we would do well in following the footsteps of that Diwan for the purpose of conserving our energies and for harnessing and using it to the best advantage possible. There is nothing that is not being manufactured in Travancore today. By cottage industries, blooming cottages, are making money by tapioca cultivation by making starch and by so many other little industries. Thus they are well off, while we have the cry from our rural inland part that our cottages are suffering. Now Sir, I come only to the Cochin State as a State.

Mr. President: You have got only one minute more.

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* You find that the number of communities have multiplied, Christian, Muhammaden, and Hindus and separatist tendency are exhibited everywhere. We have the sacrifice of efficiency. We have also the appointment of Princes and children of Princes also widening the gap. I say, do not disqualify and do not qualify them as they are. But those who have efficiency and merit are entitled to come into the administration, *and perhaps they will form the noblest element when they are efficient.* But I request the Government not to carry that weed of favouritism for the purpose of appointing them as such. That is all. I have no other complaint if they come into the servies. They are as entitled as anybody else, for the loaves and fishes of office.

Mr. President: Your time is over.

മിസ്റ്റർ സി. കെ. നായർ: ചിലവുകഴിച്ചു് നീക്കിയിരിപ്പുള്ള ഒരു ബഡ്ഡറാണു് ഫ ഫ ഫവ്-ലേക്ക നമുക്കുള്ളതു്. ചിലവുകഴിച്ചു് നീക്കിയിരിപ്പുള്ള ഒരു ബഡ്ഡറണ്ടാക്കിയതിൽ അതിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാരെ അനുമോദിക്കുവാൻ നമുക്കവകാശമുണ്ടു്. ഈ നീക്കി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

യിരിപ്പുള്ള ബഡ്ജറ്റ് ഇതു് ആദ്യത്തെ കൊല്ലത്തേതല്ല. ക ക ക മുതൽ ഇതുവരെയുള്ള ഏതു ബഡ്ജറ്റ് എടുത്തു നോക്കിയാലും നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള നീക്കിയിരിപ്പുള്ളവയായിട്ടാണു കാണുക. എന്നാൽ വഷ്ാന്തകണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കാണുന്നകാര്യം അതിലും രസാവഹമാണു്. വഷ്ാന്തത്തിൽ ബഡ്ജറിലെ വരവും ചിലവും വഷ്ിക്കുന്നതായിട്ടാണു് സാധാരണ കാണാറു്. അതിന്റെ പലമൊ, കെട്ടിവെപ്പു, ബഡ്ജറിൽ കണ്ടതിലും കൂടുതൽ ആകുകയാണു്. ഇതൊരു വലിയ വിദ്യയാണു്. ഒന്നുകിൽ സൂക്ഷ്മദൃിതപമൊ ദീർഘദൃിതപമൊ ഇല്ലാതെയാണു് ബഡ്ജറുണ്ടാക്കുന്നതെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അതല്ലെങ്കിൽ ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞവക ചിലവിനു നിക്കിവെച്ചും വരവിൽ കുറവുചെയ്തും ബഡ്ജറു് നിർമ്മിക്കുന്നു എന്നു് പറയേണ്ടിവരും. ഒരുപക്ഷെ ഇടക്കുവിചാരിക്കാത്ത വരവു ഉണ്ടായി എന്നും വരാം. ആ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞ ബഡ്ജറുകളെ കൃലങ്കഷമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനു ഞാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതു ഗവമ്മെണ്ടിനും ഏതു കുടുംബത്തിനും ഏതുവ്യക്തിക്കും വഷ്ാന്തത്തിൽ കെട്ടിവെപ്പുണ്ടാകുന്ന ഒരു ബഡ്ജറു് തയ്യാറാക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. ആ കെട്ടിവെപ്പു് മിതവ്യയത്തിനു വകയാകണം. മിതവ്യയമെന്നുള്ളതു് ആഡംബരങ്ങൾക്കു ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു വ്യയം ചെയ്യുകയും ആവശ്യങ്ങളെ ബലികഴിക്കുകയുമല്ല. ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു അല്ലെങ്കിൽ ആ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം, ആഹാരം, വസ്ത്രം എന്നിവക്കു ആവശ്യമായ വകയൊ രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ വൈദ്യസഹായത്തിനുവേണ്ടി ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളമുള്ള വകയൊ നീക്കിവെക്കാതെ ആഡംബരത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം ധനം വ്യയംചെയ്തു ഒരു മിച്ചമുണ്ടാക്കുകയെന്നുള്ളതു് ആശാസ്യമല്ല. ആ നിലയിൽ ക ക ക ൭-ലെ ബഡ്ജറു് കൊച്ചീരാജ്യകുടുംബത്തിനു, കൊച്ചിയിൽ അധിവസിക്കുന്ന ദരിദ്രലക്ഷങ്ങളുടെ രക്ഷക്കു, ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം വക നീക്കിവെച്ചും ആഡംബരങ്ങളെ കുറച്ചുകൊണ്ടുമാണൊ തയ്യാറാക്കീട്ടുള്ളതെന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ക ക ക ൭-ലെ ബഡ്ജറിനെ രണ്ടുതരത്തിൽ നോക്കാം. ആദ്യമുള്ളതു് വെറും ലാഭേച്ഛതകണക്കാണു്. കൊച്ചിഗവമ്മെണ്ടിനെ ഒരു ബാങ്കുടെ നിലയിലൊ ഒരു തറവാട്ടുകാരണവന്റെ നിലയിലൊ വെച്ചുകൊണ്ടു് വരവെന്തെന്നും ചിലവെന്തെന്നും മിച്ചമെന്തെന്നും പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതു് രസാവഹമാണു്. ഇങ്ങിനെയായാൽ ആദായമുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എന്തുചിലവു് ആ കാരണവർ ചെയ്തുണ്ടെന്നു കാണാൻകഴിയും. ഇതിനു കൊച്ചിയിലെ ബഡ്ജറിനെ നാലായിട്ടു തരംതിരിക്കാം. ഒന്നാമതു ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളുള്ള വകുപ്പുകൾ. ഇതിൽ ആദായനികുതി, അബ്കാരി, ഫോറസ്റ്റ്, ട്രാംവെ, കസ്റ്റംസ്, സ്റ്റാമ്പ്സു്, റജിസ്ട്രേഷൻ, അഞ്ചൽ, റെയിൽവെ, നിലനികുതി എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു.

വരവിൽ കവിഞ്ഞു ചിലവുള്ളതും പൊതുജനങ്ങളെ അഥവാ കൊച്ചിരാജ്യ കുടുംബാംഗങ്ങളെ നേരിട്ടു ബാധിക്കാത്തതും അതായതു അവക്കു നേരിട്ടു ഗുണം ചെയ്യുന്നില്ലാത്തതുമായ വകുപ്പുകൾ രണ്ടാം വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. ഇതിൽ നീതിന്യായം, സ്റ്റേഷണറി, ജയിൽ, പലവക എന്നിവയാണവ. ഈ വിഭാഗം വരവിനെ അപേക്ഷിച്ചു എത്രയെങ്കിലും ചിലവുള്ള ഒന്നാണു്. മൂന്നാമത്തെ ഇനം ഗ്രാമസേവാപരങ്ങളായ ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുകളാണു്. വരവു വളരെ കുറഞ്ഞതും ചിലവു വളരെ അധികം ഉള്ളതുമായ ചില വകുപ്പുകളാണിതിൽപെടുന്നതു്. വരവില്ലാതെ ചിലവുമാത്രം ചെയ്യേണ്ടതായ മറ്റുവകുപ്പുകളാണു് നാലാമത്തെ വിഭാഗം. പൊതുരേണം, ധനകാര്യവകുപ്പു്, പെൻഷൻ, പട്ടാളം സയിൻറിഫിക്കു് വകുപ്പു എന്നിവ ഇതിൽ പെടുന്നു. ഈ നാലു വിഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതിൽ ക൦൭ ലക്ഷത്തോളം ഉറപ്പിക വരവും ക൯ ലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവും കാണുന്നു രണ്ടാമത്തേതിൽ എഴ ലക്ഷം ഉറപ്പിക വരവും ഒ ക ലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവുമുണ്ടു്. മൂന്നാമത്തേതിനു എട്ടു ലക്ഷം ഉറപ്പിക വരവും ൪൭ ലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവുമുണ്ടു്. നാലാമത്തേതിനു ക൦ ലക്ഷം ഉറപ്പികയാണു് ചിലവു ചെയ്യുന്നതു്. എന്റെ ഈ കണക്കു ഉറപ്പിക അണ പൈ വെച്ചു കണക്കാക്കിയാൽ ശരിയല്ലെന്നു വന്നേക്കാം. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ക൭ ഒ ലക്ഷം ഉറപ്പിക പിരിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിനു ൯൯ ലക്ഷം രൂപാ ചിലവുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണു്.

തെറ്റാണു് പറഞ്ഞതെന്നു പൂത്തിയായി പറഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ ചിലപ്പോൾ ആയിരം ഉറപ്പികയുടേയൊ അഞ്ഞൂറു ഉറപ്പികയുടേയൊ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാം. അല്ലെങ്കിൽ ഒ൯ ലക്ഷം ഉറപ്പിക സമ്പാദിക്കുവാൻ ൯൯ ലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവു ചെയ്യുന്നു. ഇതാണു് കൊച്ചിയിലെ ധനസ്ഥിതിയുടെ ഇന്നത്തെ നില.

ഇനി മുതലിറക്കിയ ആളുകളെ അല്ലെങ്കിൽ ഫലം അന്വേഷിക്കുവാൻ അർഹരായ ആളുകളെ ഈ ബഡ്ജറു് എങ്ങിനെ ബാധിക്കുന്നു എന്നു് നോക്കാം. ഖജാനയിൽ കിടക്കുന്ന ഓരോ പൈയും നികുതിയുടെ വകയാണു്. അല്ലെങ്കിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നഫലമാ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ണ്ട് എന്നു പറയാവുള്ളതിനെ വകവെക്കേണമെന്നില്ല. എങ്കിലും, കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ ആദായത്തിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം നികുതിയിനത്തിൽനിന്നാണ് കിട്ടുന്നതെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. നികുതി രണ്ടു തരത്തിലുണ്ട്. ഒന്നു നേരിട്ടുള്ളതും മറെറാന്നു വക്രവും. ആദ്യത്തേതിൽ നിലനികുതിയും ആദായ നികുതിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ ഉപ്പ്, സ്റ്റാമ്പ്, എക്സൈസ്സ്, റജിസ്ട്രേഷൻ, നീതിന്യായം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം എന്നിവ മുഴുവനും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ രണ്ടിനത്തിലും കൂടി പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു കൊച്ചിയിലെ ഖജാനയിൽ ചെന്നു ചേരുന്നതു് ൪൩$\frac{3}{4}$ ലക്ഷം ഉറുപ്പികയാണ്. എന്നു വെച്ചാൽ ൧൮ ലക്ഷം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന കൊച്ചിയിൽ ൪൩ ലക്ഷം ഉറുപ്പിക നികുതി കൊടുക്കുന്നതു്. അതായതു് ഒരാൾക്കു ശരാശരി ൨ ഉറുപ്പിക നികുതി കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നു.

മിസ്റ്റർ ഇസ്മാൽ ഹാജി ഈസാസേട്ട് : നികുതി കൊടുക്കാത്തവരുമുണ്ട്.

മിസ്റ്റർ സി. കെ. നായർ : ശരാശരിയുണ്ടെന്നാണ് പറഞ്ഞതു്. കള്ളുകുടിയുടെ കാര്യത്തിൽപോലും ഇവിടെ ശരാശരിയാണ് നോക്കുന്നതു്. കൊച്ചിയിലെ ജനങ്ങളിൽ ൯൦ ശതമാനം ആളുകളും ഗ്രാമീണരാണ്. ഗ്രാമീണരുടെ നിലയാണെങ്കിൽ അവർ കടത്തിൽ ജനിച്ചു കടത്തിൽ വളർന്നു കടത്തിൽ മരിക്കുന്നു. അവർ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജനിച്ചു ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വളർന്നു ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള കാലത്തു ആ ദരിദ്രലക്ഷങ്ങൾക്കു ആളൊന്നുക്കു ൪ ക. വീതം നികുതി കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു എന്നുള്ളതു് വളരെ കഷ്ടമായിട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. ഒരു ഭർത്താവു്, ഒരു ഭാര്യ, ൨ കുട്ടികൾ ഇങ്ങിനെ അഞ്ചാളുകൾ ഒരു കുടുംബത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു ൨൦ ക. യാണ് നികുതി കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. അതായതു് ശരാശരിക്കണക്കിൽ അവരുടെ ഒരു മാസത്തെ ആയം. ഇതിൽപരം കഷ്ടമെന്താണുള്ളതു്? കൊച്ചിയിലെ ധനസ്ഥിതി എത്ര കേമമായാലും ഗ്രാമീണരുടെ ഭരണഭാരം അറിയുവാൻ ഈ കണക്കുകൾ മതിയാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു് എന്തു്? ഒരു നികുതിദായകൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു് അവൻ കൊടുക്കുന്ന നികുതിയിൽ ചുരുങ്ങിയതു് ൧൫ ശതമാനം എങ്കിലും തനിക്കു തിരിച്ചു കിട്ടണമെന്നാണ്. ഇതു് അന്യായമല്ലതാനും. കൊച്ചിയിലെ പ്രജകൾ എന്ന നിലയിൽ ഗ്രാമനിവാസികൾ കൊടുക്കുന്ന നികുതി എത്രയായാലും വേണ്ടതില്ല അതിൽ അവർക്കു തിരിച്ചു വരുന്ന സംഖ്യ തീരെ തുച്ഛമാണ്. ശരിയായ ഒരു കണക്കെടുത്തു നോക്കിയാൽ അവർക്കു തിരിച്ചു കിട്ടുന്നതു രണ്ടുശതമാനമൊ മൂന്നു ശതമാനമൊ ഉണ്ടെന്നായിരിക്കും കാണുക. ഇതല്ല അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. അവരെ ഭരിക്കുന്ന ഗവർമ്മെണ്ടിനു അവരെ ഭരിക്കുന്നതിനു ൬൫ ശതമാനം എടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കിയുള്ള ൭൫ ശതമാനവും അവർക്കുതന്നെ തിരിച്ചു കിട്ടണമെന്ന ആഗ്രഹമാണ് അവർക്കുള്ളതു്. അതു ചെയ്യാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം കൊച്ചി ഗവർമ്മെണ്ടിനു ഏതു ഗവർമ്മെണ്ടിനുമെന്നപോലെ സംതൃപ്തമായിട്ടുള്ള ഒരു സമുദായത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇനി ഈ നിലയിൽ കഷ്ടകരുടെ ഭരണഭാരത്തെ, നികുതിഭാരത്തെ കുറക്കുന്നതിനു രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളാണുള്ളതു്: ഒന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥലോകത്തിന്റെ ശമ്പളം വെട്ടിക്കുറക്കുക. ൧൦൦ ക. യിൽ കൂടുതൽ കൊച്ചി ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനും ഉണ്ടാകരുതു് എന്നുള്ളതു ഈ നിയമസഭക്കകത്തും പുറത്തും വെച്ചു എത്രയൊ പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ആ വാദം എത്ര കഴിഞ്ഞിട്ടും നിന്നിടത്തുനിന്നു ഒരടിപോലും പിന്നോട്ടു പോകുവാൻ ഗവർമ്മെണ്ടു തയ്യാറില്ല, പുരോഗമിക്കാതിരിക്കാറുമില്ല. ഈ ബഡ്ജററിൽ മന്നോ രണ്ടോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കുറവുചെയ്തിട്ടുള്ളതു വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇന്നത്തെ ആ ശമ്പളക്കുറവു നാളെ കൂട്ടുവാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതിനു മതിയായ ന്യായമില്ലെന്നാണ് എന്റെ ബോധ്യം. ആ ഒരു ദോഷമെങ്കിലും മേലാൽ പറയാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സൌകര്യം കൊച്ചി ഗവർമ്മെണ്ടു ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കുറക്കണമെന്നു പറയുന്നതോടൊപ്പം താഴ്ന്ന പടിയിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നും എനിക്കഭിപ്രായമുണ്ട്. ജീവിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെയെന്നുള്ള പ്രശ്നം ലോകത്തിൽനിന്നും പോയിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ടതു് എങ്ങിനെയെന്നുള്ള പ്രശ്നമാണ് ഇപ്പോഴുള്ളതു്. ഈ പ്രശ്നം കൊച്ചിയിലെ താഴ്ന്നതരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയാണ് കൂടുതൽ ബാധിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇന്നു കൊച്ചി ഗവർമ്മെണ്ടു ഡ്യൂട്ടി അലവൻസു്, പേഴ്സനൽ അലവൻസു്, ലോക്കൽ അലവൻസു് എന്നീ പേരുകളിൽ ചിലർക്കു കുറെ സംഖ്യ കൊടുത്തുവരുന്ന സമ്പ്രദായം നിർത്തൽ ചെയ്തു ഒരു ഉറുപ്പിക വീതം ഓരോ ഉദ്യോഗസ്ഥനും കൊ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ട്ടത്താൽ അതു എതു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു കൊച്ചി ഗവ ൺമെണ്ടു ഒരിക്കലെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഇല്ല എന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം (ഹിയർ, ഹിയർ).

ഭരണഭാരം ലഘൂകരിക്കുകയെന്നുള്ളതാണു് ഇനിയൊന്നു പറയുവാനുള്ളതു്. അതായതു നികുതി ചുരുക്കുകയെന്നുള്ളതു്. ഇന്നത്തെ നിലക്കു അതു അസാദ്ധ്യമാണെന്നു എനിക്കുതന്നെ അറിയാം. എങ്കിലും ജനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ കഴിവുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരുടെ നികുതി ഭാരത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു കുറവു ചെയ്യുകൊടുക്കേണ്ടതാണു്.

ഇനി ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ചില പൊതു നയത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് ശേഷിയും ശേമുഷിയുമുള്ള വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരായ ആളുകൾ ഇവിടെയുണ്ടെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഇന്നു കൊച്ചീരാജ്യത്തിലെ നിയമസഭയിൽ ഉഷാറിലധികമിരിക്കുന്ന ഓരോ ഉദ്യോഗസ്ഥനും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടെന്നാണു് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. കാര്യം ഇങ്ങിനെയിരുന്നിട്ടും ഇതിനകം എതു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയാണു് കാര്യക്ഷമതയുടെ പേരിൽ ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു കൊച്ചി ഗവൺമെണ്ടിനു വിസ്മരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ഇറക്കുമതിനയം ഒരിക്കലും ആശാസ്യമായിട്ടുള്ള തന്നല്ല. ഇവിടെയുള്ള പ്രാപ്തന്മാരായ ആളുകൾക്കു പുറത്തു ഉദ്യോഗങ്ങൾ കിട്ടുന്നതിനു സൌകര്യമില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ ഇവിടത്തെ ഭരണത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു പുറമെനിന്നു ആളുകളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുകയാണെങ്കിൽ അതിലും വലുതായ ഒരാപത്തു കൊച്ചിക്കു വരുവാനുണ്ടാകയില്ലെന്നാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇറക്കുമതിയുടെ ആവശ്യം കൊച്ചിക്കില്ല. ഏതു വകുപ്പും കാര്യക്ഷമമായി ഭരിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ എല്ലാ യോഗ്യതകളും—വിജ്ഞാനപരമായും ശാരീരികമായുമുള്ള എല്ലാ യോഗ്യതകളും—തികഞ്ഞിട്ടുള്ള ആളുകൾ കൊച്ചിയിലുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിഷേധിക്കുവാൻ ഗവൺമെണ്ടിനു സാദ്ധ്യമല്ല. ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഇറക്കുമതിനയത്തെ ഞാൻ സർവ്വശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചു പ്രതിഷേധിക്കുകയും അതു മേലാൽ ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ ഗവൺമെണ്ടു് ശ്രമിക്കണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

ഇനി പൌരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി പറയാം. കൊച്ചിയിൽ പൌരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ഹാനി തട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു കാലമാണിതു്. ജനകീയഭരണത്തിൽ അഭിമാനിക്കുന്ന ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇന്നു യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലും തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനാണു്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ യാതൊരു അക്രമപരങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുവാൻ പോകാതെ വർത്തിക്കുന്ന ശാന്തജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിബിഡമായ ഈ കൊച്ചീരാജ്യത്തു പൌരസ്വാതന്ത്ര്യമില്ല എന്നു വരുന്നതു ലജ്ജാവഹമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. ഇതു എനിക്കു പറയുന്നതിന്നിടയാക്കിയതു് ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഘോഷയാത്രനിയന്ത്രണമാണു്. പൌരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടയുന്ന ആ കല്പന ഗവൺമെണ്ടു് ഉടനെ പിൻവലിക്കണമെന്നാണു് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

Mr. V. J. Mathai *(Planters)*: Sir, I venture to assert that this is perhaps the first time in the history of Cochin when nearly 4 lakhs of rupees have been provided for irrigation. We on the floor of his house have been, crying in the wilderness for more irrigation and still more irrigation and I heartily welcome this budget since our cry has at last been heard. "David is asking for more". We have been starved for years and years in the matter of irrigation and agrarian development and we are asking for more.

Various epithets have been used about this budget. It has been spoken of as a cautious budget. I agree but at the same time I should say that it is not cautious enough for me. We may have to face a time,—God forfend it—when the customs revenue income from Railway, Forests and Tramway, and Income tax may decrease. That has to be borne in mind and a big revenue reserve fund has to be created. You must also remember that the Assam coolies may return any day. All those who have been recruited to the Military may return. A slump is sure to come. I should therefore prevail upon the Government that a more cautious policy is followed in the matter of making provision for evil days to come. This budget has also been characterised as a forward budget, but it is not forward enough for me as I shall show presently.

Various needs of the Cochin State have been dilated upon on the floor of this House. To me it appears that the chief problem of this State is the safeguarding of two round meals for every individual in the State. To me it appears that it is the greatest problem before the State and any Government which does not tackle that problem steadfastly resolutely is not worth its name. Viewed from that aspect this year's budget is an

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

improvement upon the previous budgets. It is for the first time that a good sum has been allocated for irrigation. Last year it was 45 thousand rupees, for 287 villages—Rs. 150 for each village.

In the matter of safeguarding two round meals for every individual in the State there is a short term and a long term policy to be followed. The short term policy is to tide over the present difficulty as regards the food problem. Last time I pointed out to the Diwan Peishkar that it is not rice that ought to be stored but paddy. I may point out to you, Sir, there are landlords who get 1,00,000 of paras of paddy as *pattam* alone and I should say that if only one collects the paddy produced here, you can get a good quantity of paddy which could be stored against eventualities. Therefore I should enjoin upon the Government that all our paddy should be collected and stored in the Cochin State itself. As regards the long term policy, everybody knows that it is agriculture and agriculture alone that can save us. I am glad to say that this Government has recognised the importance of agriculture and the agriculturists. I should bestow a word of commendation upon the efforts of the present ministry in trying to develop to the best of their ability, agriculture and the agriculturists. I need not say that the agriculturist is the backbone of the State, of any country for that matter. You can do without merchants, you can do without lawyers and doctors who are practically parasites upon the agriculturists. If you remove the agriculturists from the State, I venture to state that the country will be ruined. Therefore, the agriculturist is the backbone of the country, but they are considered just like the prawns and the sardines in the seas. The whales and sharks and all the bigger fishes live upon them—likewise the agriculturist is mere food for the bigger and cleverer men. Firstly the wild birds of the air, and the wild animals, secondly the middlemen the *jenmies* and thirdly the Government, fourthly the parasites upon agriculturists, lawyers, doctors and persons of the like feed upon him. I therefore say "improve agriculture" and the agriculturist. What is the present state of agriculture and the agriculturist ? Though I am ill-fitted to stand up and speak today, I rose up on account of the fervour of a message which I want to deliver to this House. That is this. The agriculturists of the State are a half-starved, half-clothed lot. I do not much rely upon statistics, which show that the average income of an agriculturist is very low. I can assure you, Sir, you may take it from me, I am living among agriculturists—that the ordinary meal of an agriculturist is nothing in the morning, a little rice and *chammanthi* (a mere mixture of salt and chillies) in the noon and very often nothing in the night, *i.e.* one meal a day and very often half a meal a day. That is the state of the agriculturist. What are the reasons ? The first reason is oppressive taxation. I want to point out, Sir, that while you leave out men with incomes of Rs. 1,999 if he is a non-agriculturist, you are taking one rupee out of every para of paddy field which yields only Rs. 4 a year. I say you are collecting 25 per cent from the poor agriculturists. Secondly most of the abkari revenue is collected from the agriculturists.

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri)* : It is because he drinks.

Mr. V. J. Mathai *(Planters)* : Yes, because he drinks. The whole abkari revenue in the State is derived practically from the agriculturists. You open up toddy shops and say "do not go there", just like putting some grains of corn before a hen and saying "don't eat them. They obey certain of their animal instincts, uneducated and helpless as they are. Very often a tired man thinks that toddy is good for him.

Thirdly middle men. I say the whole class of middle men in agriculture should be done away with. Remove all the *jenmies*, I do not say by expropriation. Certainly not. Only by socialistic legislation like the Tenancy Act of 1090 and the Verumpattamdars Bill introduced by the Government. Then I would go further and say, give the actual cultivator the right to buy up the jenmi's right if he can. And thirdly I would say, go forward—not in these times of stress and strain but afterwards and let the Government buy up all jenmy's rights and distribute them among the cultivators and collect the price in say 40 years' time as was done in Ireland. The middle men are not spending a pie for the improvement of the lands. They are living upon the sweat of the brow of the agriculturist and leading a cushy and comfortable life in towns. Sir, you will find that land is subject to the law of diminishing returns. Lands have been worked for centuries and therefore we are subject to the inexorable law of diminishing returns. The only remedy is more manure and better seeds—I am speaking to the Hon'ble Minister—and improved methods of agriculture. Above all, Sir, the curse of Malabar is that we have got the high mountain ranges behind us and the backwater in the west with the result that during monsoon times all the waters flow down and after a month there is no water except in the backwater. Therefore, the most important question that has to be tackled is irrigation,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

more irrigation and still more irrigation, drainage, more drainage and still more drainage wherever necessary. I am thankful to the Government for taking up the Thottara *Puncha* scheme. A scheme like that will be a long term policy for the improvement of the country.

Having said this I should go straightaway to the planting industry. As I said it is an agrarian message that I have to deliver to this House. Out of something over a lakh and fifty thousand acres of rubber planted in India 90 per cent of the rubber land is in Travancore. About a lakh and thirty thousand acres of rubber exist in Travancore while Cochin has only about 11 thousand acres under rubber. Even taking a pro rata arrangement Cochin being 1/5th in area should get at least 20 to 22 thousand acres. Now, the mischief of the provision is that nobody can replant rubber. 10 per cent of the existing area is released at every new allocation. Taking Travancore to have 1 lakh of acres under rubber and Cochin ten thousand acres under rubber, Travancore gets ten thousand acres and Cochin gets 1,000 acres. In twenty years' time Travancore will be getting 2,00,000 acres and Cochin only 20 thousand. Therefore, I would appeal to you Sir, to try your level best to see that Cochin gets a fair share of planting right. Coming to tea it is worse. As everybody knows it is under prohibition. Cochin has got only 2 to 3 thousands acres under tea, thanks to European enterprise in the Malakkippara and the Nelliampathies. I see in the Diwan a planter's friend. Nobody can forget the eight lakhs of rupees spent on the Annamalai road and the improvement now effected in the Nelliampathies. This is one direction in which the planting industry can be developed. Everybody will agree with me that it is agriculture, though Mr. Salem will not agree. Anyone who is able to grow two blades of grass where one is grown is the greatest benefactor of mankind. Likewise anyone who is able to plant two rubber trees where there is one is a great benefactor of humanity. Therefore, I say that the planting industry is closely allied to agriculture and provides ample and vital employment in the State. We should get a fair share of planting rights. I have explained to the House how we are going to suffer in the future. Secondly, I would urge for more anti-malarial work. I am glad that Government is doing something in that direction.

However much we may try the lands in the Cochin State will never be able to satisfy the needs of our people. Perhaps Cochin State is the most thickly populated country in the world and therefore the only other possibility is industrialisation. That is why I say the Budget of the State though forward is not forward enough for me. I would enjoin upon the Government the necessity for industrialisation more industrialisation and still more industrialisation, which according to me is the only salvation for the Cochin State. If you point to the Cochin Tanneries and the Potteries I would say you have put silk before the monkey and you cannot expect the monkey to give you a well tailored suit. Bad management, that is the cause. Big factories are working in Travancore and in Mysore splendid effort is going on towards industrialisation. Huge dividends are paid by the industrial concerns there. I do not know why Cochin alone could not industrialise herself. Put the proper men in the proper places.

For all this we want an efficient service. I have always been fighting against the placing of square men in round holes and round men in square holes on extraneous consideration. No other principle ought to weigh with the Government except that of efficiency and nothing else and the whole evil exists in the deviation from that principle of efficiency.

Sir, above all, we required a contended service. I must criticise the policy of the Government in some respects. While the Excise Commissioner gets only Rs. 500 officers of equal and less status get Rs. 800. A department which spends three lakhs has got an officer on Rs. 800 while a department which brings in about 20 lakhs has got an officer on Rs. 500. The Income Tax Department brings in about 13 lakhs of rupees and the departmental head gets only Rs. 300. Sir, we want a contented service.

Sir, the message I have to deliver is 'More agriculturisation, If I can coin a word; more planting, more industrialisation and a more equitable distribution of the resources and the wealth of the State, by taking more from those who can afford to give and giving more to those who need it.—"from everyone according to his ability and to everyone according to his needs." With more agriculturisation, and more industrialisation and more equitable distribution of the wealth of the State by taxing those who are rich, more income-tax and more super-tax, and greater equity by bringing down the level of taxable income, exempting at least those poor agriculturists who get an income below Rs. 120 from all taxation and thereby effecting a more equitable distribution of the wealth of the country we can make our country a place where there is no dearth and no want *(Hear, hear)*, where there is no rich and no poor, where there is more contentment, making ours a land flowing with milk and honey. *(Hear, hear)*. A voice: (That is socialism).

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Mr. K. M. Ibrahim *(Cranganur)*: Mr. President, one colleague of mine, a genial friend of mine, wishes that the speech of the Hon'ble President was cut short by a few passages. But he did not condescend to benefit this House by a mention of the portions which he wished to be omitted. But I in all geniality and regard to him can say, Sir, that I have been very much impressed with the clear and masterly exposition of the Government's policy which emanated from the Hon'ble President. All the more was I impressed with the account of the various acts of alleviation that have been mooted and vigorously pursued in the State beginning with the great contingent of Assam Labour that has given violent blow to the demon of our unemployment. Already with a big heritage of unemployment and poverty and economic disabilities, the advent of this war would have taken the economic life of this State to a crisis but for the large fields of labour and employment that have been opened up in Assam and I think I will be failing in my duty if I do not congratulate the Government on this very beneficial measure which they have inaugurated and worked out *(Hear, hear)*. The hon'ble members just like myself, might have heard with appreciation the eloquent statement of policy by the Hon'ble Minister which is a new and good practice, introduced for the first time. My humble submission is that if at all there can be a condition wherein diarchy can be a success—I do not forget those political critics who say that diarchy is bound to fail in any state of affairs; but I beg to disagree with them—if at all there is any situation under which diarchy can be a success—I honestly think that the exposition of the unionist policy that was undertaken from that elevated seat yesterday and which we all received with much pleasure assures this House that there can be a certain state of circumstances and conditions wherein diarchy can be a considerable success *(Hear, hear)*.

The burning problems of difficulties and distresses that are facing our country have been already referred to by many of my colleagues and I do not want to travel the grounds that have already been travelled. But, Sir, I seek the indulgence of this House just to bestow some emphasis on the pitiable condition of the agriculturists of this State. The Hon'ble Member for Nemmara who really gave us a relishing entertainment by his maiden speech was saying, Sir, that the agriculturists of the State are born in debt, live in debt and die in debt. I feel there cannot be a more apt definition of the condition of the agriculturists in the State and it is up to the Government which have already done many things to alleviate the general distress to do something more substantial towards the relief of the agriculturists of the State. My friend Mr. Peter was giving us a heartrending picture of the conditions of the agriculturists under the Thirumala Devaswam and the Cheranellur Swaroopam yesterday on the floor of this House. I honestly believe that if the Government were pleased to accept the suggestion in the resolution that was carried in this Hon'ble House, requesting them to promulgate a moratorium, this wailing of distress, these groans of grief, could have been averted. This is the general impression in the land. After passing the resolution mentioned by me which was opposed by the Government along with only three non-official members of this House—mark my words, only three non-official members, and of the three, one was a nominated member—the members of this House have been petitioning His Highness our beloved Maharaja and the Diwan through memorials signed by a large majority of them. My humble submission is that the Government had a further occasion to consider that point, and bring in the palistive legislation. Whatever is past is past. We do not complain much for any human omissions which the Government might have committed in respect of this popular agitation. Once again at this time we request the Government through this House to reconsider this question and do something tangible towards removing this burning difficulty of the agriculturists of the land.

Though I was attracted and moved by the eloquent speech of the Hon'ble Finance Member, I must in all humility represent to this House that I cannot see eye to eye with the view he has taken regarding the industrialisation of this country. As I said the existing poverty and the economic distress of the people accruing from ages, has already given us a preliminary and permanent case for an all round industrialisation of the State, at least an industrialisation of the key concerns of the State. If there already exists a case like that, the advent of this war has made it absolutely and imminently essential. If the alleviation of the extreme economic distress of Cochinites does not move you to that extent in peace times, let this war at least, I pray, arouse that. We will never be able to effect a proper defence of our country without an intensive industrialisation of our key enterprises and when the anticipated moment comes the representatives of the public and the Government are sure to realise it, to their regret, that early measures were not taken to industrialise the key undertakings of the State. So at least to meet the great danger that is threatening the fair front of Cochin, we should industrialise the State now.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

I beg to bring to the notice of my hon'ble colleagues and the Government another important aspect which I am bound to represent here and that is the sad and pitiable treatment of my community, the Muslim community, is getting at the hands of the Government. It may not be news to you, gentlemen, if I bring to your kind notice that we are getting only 1/6 of the services which we are entitled to on a population basis. Population is universally recognised as the standard of distribution in such matters. I do not stop even here. I have always been pleading on the floor of this House that for such microscopic minority communities like mine weightage should be an invariable consideration for the Government. My present complaint is that even on a population basis we have not got our share. The Hon'ble leader of the Cochin Congress Party was even yesterday ventilating on the floor of this House how a due recognition of the principle of communal representation in the services is essential for the proper conduct of the administration of the State. If strong sister communities of mine feel so much in the matter, cannot you, gentlemen gauge the bitterness of the feelings of my poor community that has been shut out from all the key positions of the administration ever so long. Speech is short when feelings are high.

Mr. C. J. Luiz *(Nominated):* Mr. President, Sir, I have great pleasure to congratulate the Government on their being able to present a surplus budget in this House for the next Malayalam year. It is particularly gratifying to note that though we are passing through abnormal times due to the war the speeches made yesterday by Hon'ble the Diwan President, the Hon'ble Minister and the Hon'ble Finance Member breathe throughout a spirit of opitmism so far as the Finances of our State are concerned. Government are also doing all that they can for increased Food Production and Control of Prices, which are the two burning problems of the day. The sincerity of the Diwan, the Minister and other officers concerned in this matter is beyond question and is appreciated all round. Still I find that there is some legitimate ground for the complaint made by the people, especially the poorer section of it, regarding the profiteering tendency shown by some of the merchants. But I hope that with the stricter control that Government have begun to exercise over merchants, in this matter the people at large, would not have any room for complaint hereafter. Our State and its people are also in the forefront in the matter of war activities under the able leadership of the Diwan.

I take advantage of this opportunity to draw Government's attention to the disadvantages that the Anglo Indian community, whom I represent, labours under, in the matter of representation in Government service. A time there was, when several Anglo Indians occupied with distinction important offices in the State, and the community can take legitimate pride in the part played by some of its forefathers in the administration of the State in days of yore. Though the population of the community comes to nearly 9,000 according to the census, the representation it has got in the public service of the State is meagre and quite inadequate. Anglo-Indians of the State who have received higher education are very few in number; but even this limited number finds difficulty to get suitable jobs in the State service. The few Anglo-Indians who are already in service do not get sufficient encouragement by way of promotion. The ratio set apart for Anglo-Indians together with the Jews in the scheme of appointments made by the Staff Selection Board is 2 per cent—that is one per cent for the Anglo Indians. But I regret to inform the Government that even this small percentage of appointments is often denied to applicants from my community and the educational concessions granted to the Jews are also denied to members of my community. I hope Government would at least hereafter redress the legitimate grievances of my community in the matter under reference, and thus mete out justice to a very loyal section of His Highness' subjects.

Once more I congratulate the Government on the very sound financial position of the State indicated by the Budget for the next Malayalam year.

Mr. M. L. Joseph *(Cranganur):* Sir, I have great pleasure to join with the floor leader of our party to congratulate you on behalf of myself and my party for the honour that you have received at the hands of His Imperial Majesty. It is a matter of extreme pride for us to think that this honour has come to you only after your arrival in our midst. It is our earnest hope that you will merit many more honours before you bid final good bye to this State and its people. We have extreme satisfaction to find that you are straining every nerve to see that every man in Cochin should have at least one square meal a day. Your attempts in that direction I am sure will receive the unanimous approbation and support of this House. To provide employment to 8,800 people and to cause the consequent inflow of 2,37,000 rupees every month into the State is no small matter. There is no gainsaying the fact that the food production drive, irrigation schemes and the Annamallais Road Scheme have done a long way

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

in alleviating the distress among the labourers. This and such other schemes of the Government to provide work for the labourers and to make Cochin self-sufficient so far as food stuffs are concerned are matters which deserve our united gratitude. It behoves us to extend our thanks to the Resident, Madras States, Lieut. Col. Murphy for the help he rendered in connection with the formation of the Cochin State Labour force and for the notable help he rendered to bring about cordial relationship between the two sister States of Cochin and Travancore we hope that this relationship will continue so long as these States exist.

As to the budget proper much has been said by the Finance Member and many others on this side of the House. There remains very little for me to add excepting to remark that I am not prepared to agree with the Diwan President that it is a compromise between boldness and caution nor can I call this a poor man's budget as the Finance Member calls it. I would rather term it a windfall budget with a probable accidental surplus as was the case last year. This budget has an additional disadvantage in that it is a direct lie to the much proclaimed theory that the Government is trying to take people more and more into their confidence in administrative matters. While we are clamouring for greater and greater control in the finance of the State the Government is taking out of the control of this House a bigger portion of the expenditure as non-votable that used to be provided under that category. The much condemned top heavy nature of the administration is continued with a vengeance. There is unnecessary multiplicity of offices and officers with consequent increase in the salary item. It would appear that new posts are created to accommodate individuals rather than finding out individuals for newly made openings. Much has been said of the reduction in the salary grade of the Joint Secretary and the Excise Commissioner while no whisper seems to have been made from anywhere of the creation of an additional Secretary's place with a salary bigger than the savings from the two aforesaid items of retrenchment not to speak of many other new posts created or increment of salary or revision of salary grade.

It is to be regretted that in all these indiscriminate increments of salaries and creation of new posts Government seem to have ignored the more legitimate recommendation of the retrenchment committee with regard to the necessity of revising the grades of pay now fixed for Magistrates and the District Magistrate. The Government by accepting the Committee's recommendation to discontinue the practice of promoting Magistrates as Tahsildars have done these Magistrates a positive harm not at the same time giving effect to the recommendation regarding a revision of the grades of salaries.

There is unnecessary wastage of money in the name of press censure. So long as there is a British Postal Service and so long as our Government have absolutely no control over letters which pass through the various post offices I for one cannot but conceive of this censuring business as nothing more than a real farce. Originally this was designed as an excuse for paying an additional allowance to the then Publicity Officer. With the departure of that officer to the Central Jail the necessity for any expenditure under this head has practically ceased and now there is absolutely no justification for continuing this relic of favouritism. Whether there is censure or no censure the whole responsibility rests with the publisher nor can this responsibility be shirked or deminished by pleading that the matter published was passed at the office of the censure. If any publisher wants to avoid the censuring process he can very well do it by instructing his correspondents to send the manuscripts through the British Postal Service. There is a considerable inconvenience experienced by the newspapers in that they do not get the news in proper time on account of the delay at the office of censure. Considering all these aspects I honestly feel that the Government is under an illusion regarding this affair. They can therefore conveniently give up this useless practice to save any amount of inconvenience, time, energy and money both to the Government and to the press.

Many similar instances of the want of practical wisdom on the part of the Government can be pointed out. I do not want to take more time in an enumeration of these instances. I need only say that blind imitation should give place to intelligent discrimination.

Rice and price control as obtaining in Cochin is beyond my comprehension. I am yet to decide whether it is the merchants that Control the Controller or whether, as it is supposed, the Controller controls the merchants. If we are able to secure rice and other essential commodities at the Government rates we have to thank our own stars and if the merchants are selling at rate lower than the rate fixed by the Government the Government should thank their stars. There is, we find, a regular competition between the Government and the merchants in the matter of fixing the price of essential commodities. When merchants increase the price of rice the Government also increases their rate to make it above the merchants' rate to make the merchants' rates fall within the controlled limit. But as soon as the Government fix a rate the merchants

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

begin to sell at a price higher than the one fixed by the Government. So Government has necessarily to raise their price still higher to go above that of the merchants. And in this competition, as it is today, the Government have gloriously beaten down the merchants by fixing a rate higher than that could even be imagined by these merchants. *(Laughter).* The poor merchants have now accepted defeat in that for the past few days they have not been able even in spite of all their attempts to sell rice at the Government rate. So they are now forced to sell at a rate lower than that is fixed by the Government. It appears that the same sort of competition is going on in British India and Travancore. There is also a rumour that police have been instructed not to book all cases of profiteering indiscriminately. But I do not know whether there is any substance in the rumour.

Communal representation in public service which was the watchword of this Government seems to have been either forgotten or deliberately ignored in recent times. The table of communal representation in public service printed as appendix XI to the latest administration report is a sad record of the inequity and injustice which many of the important communities of the State are suffering at the hands of the Government for all their continued loyalty and co-operation. I do not want to dilate more upon this very patent partiality and favouritism of the Government for certain communities as the figures in the appendix will speak for themselves. But it falls to my duty to comment upon the sad plight of my community I mean the Latin Christian Community. Out of a total of 365 posts carrying a salary of Rs. 100 or above my community has not been fortunate enough to secure more than four posts. On the basis of population we are entitled to more than ten times the number. The amount which our community gets by way of salaries to these four officers much less than perhaps 1/20 or 1/30 of what is distributed amongst all communities together. This reminds me of the gross inadequacy of representation that has been the lot of the whole Christian community not to speak of another equally strong community—the Ezhuva community—Perhaps our extreme loyalty and the mildness in our requests are encouraging the Government to be more and more firm in their step-motherly attitude towards these communities. Fortunately for us in Cochin there is nothing of the communal rancour and bikerings that are so common in British India. Nor is there any disagreement on the broad principle that each community must be given its legitimate share in the public service. If at all there is any dissatisfaction amongst certain communities it is only on account of the unequal distribution of the fishes and loaves of office. State service cannot be the monopoly of certain communities or sections. This is a time when every State and Province in India has to look upon the good will and co-operation of every section of the people. Our Government was never wanting in the unstinted co-operation and support of all communities alike. If therefore it is the object of our Government to have the same amount of continued co-operation and good will from even these discarded communities it is high time they open their eyes to the realities of the situation and come to the immediate rescue of these oppressed and hitherto uncared for communities. Patience and self-control have their own limitations. If these qualities are tried beyond a certain limit they are bound to have their outburst with uncontrolably terrible consequences. Let me therefore give a warning to the Government that their neglect of these communities is becoming more and more unbearable and that the Government are going lower and lower in the eyes of these people. We have been very docile all these years and it is our earnest hope and prayer that we may not be aroused beyond control.

The House rose for lunch at 1 p.m. and re-assembled at 2-30 p.m. with Mr. K. Ayyappan, the Deputy President in the Chair.

Mr. M. L. Joseph *(Latin-Christians-Cranganur):* There is another absorbing question in which our patience is reaching its breaking point. It is none other than the question of granting full responsible Government, an ideal for which we have been striving with unabated doggedness for all these years. At a time when we were about to become desperate fresh hopes were induced in us by the grant of partial responsibility as an experimental first step. The experiment has been working successfully for the last about 5 years and the anticipations of our most beloved Ruler the late Maharaja that "It is my earnest desire that the representatives of my people in the Legislative Council will realise the magnitude of the responsibility that they are called upon to shoulder" has been literally fulfilled. It was on account of the confidence we gained in the working of the constitution that we asked for the transfer of some more departments to the Minister's port folio. But the Government has given a deaf ear to our legitimate demends and do not seem to be very keen on the healthy growth of this child of constitutional reforms. "In literacy and culture Cochin ranks first in the world of India" and it was given to this comparatively small State of Cochin to have the credit of being the first in introducing the beginnings of responsible Government in Indian States it remains for Cochin and Cochin alone

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

to have the credit of being the first Indian State to enjoy full responsible Government. It therefore greatly behoves the Diwan to tender proper advice to His Highness the Maharaja to lead this constitutional reforms to its logical end of full responsible Government before he finally leaves the State. We most confidently hope that he will achieve for us this long cherished and most legitimate demand of ours. *(Hear hear).*

Mr. Ismail Hajee Essa Sait *(Mattancheri):* Mr. President, Sir, I desire to offer my congratulations to the Government and the Diwan for producing a surplus budget for the coming year in spite of the various expenditure connected with the war and during a world-wide difficult times.

As regards details of the budget I notice that in place of 6,50,000 rupees budgetted for 1117, Government expects double that amount to be collected before the end of this year and they expect to realise 13 lakhs next year also. This great income is the result of the Excess Profits Act passed without the consent of the Council and without knowing and hearing the grievances and the opinion and the view of those affected by the law. While I do not grudge Government taking a legitimate share of our profits, I certainly think that this Excess Profits Tax will work more harm than good to the State and to the subjects and will operate detrimentally to the expansion of commerce and trade and to the mercantile community in Cochin. When such a tax is not adopted and does not exist in other Indian States, this Proclamation will serve to commemorate the memory of our Diwan and will never make us forget him. In spite of this Council's protests and refusal to sanction Rs. 600 and odd the demand for the expenditure connected with the Excess Profits Tax, the Diwan has certified that this expenditure is essential and did not care to re-examine the difficulties of the people with reference to this Excess Profits Tax. The unanimous opinion of the Council should have made a responsible Government pause and consider, but our Government is still an irresponsible Government and we cannot but suffer.

Another complaint I have to make with reference to the present working of the Income-tax is that the Government prides itself that they are encouraging agriculture and food production and desires that all lands in the hands of the people must be cultivated. Some members have said yesterday that if lands are not cultivated heavy penalties should be imposed upon the owners of such lands left uncultivated. I say that Government has already imposed heavy penalty upon agriculturists and has spoiled their minds to produce more food and to cultivate more lands as by doing so the only advantage will be for us to make money and pay it to Government. Up to 1116 agricultural income was exempt from income-tax. Government promised in this House that income-tax is to be imposed only on incomes other than agricultural income as agriculture was paying land revenue. Now in 1117 under the Income-tax Act if any agricultural income from outside the State is brought into Cochin that income is liable to be taxed. The result is not only we pay land revenue on agricultural income, we have to pay income-tax on that income and that at times at higher rates because agricultural income is added to other income. This is absolutely unfair and unjust and will discourage cultivation. I, therefore, request Government to exempt agricultural income from being made liable to income-tax; otherwise their food production scheme will not succeed fully.

I will now touch on rice control. In my opinion it is essential that a rice merchant should be on the rice control Committee. As regards the distribution of the import quota, Government should distribute it fairly between the merchants and give no room for any complaint of favouritism on their part.

We are thankful to the Diwan for making all adequate arrangements for the supply of rice to the people of Cochin and for the union with Travancore in the joint interest of the two States.

As regards the distribution of rice to the village parts it would be advantageous to study the needs of every village separately and to make adequate arrangements for the supply needed in every village. Sales need not be restricted to small quantities and a full bag of rice if demanded for consumption by any villager for his household; it should be allowed. The time during which rice shops or depots are kept open should be regulated by Government and even on Sundays they should be opened at least for a few hours definitely for the poor people to purchase.

I have one more complaint. The Municipal funds under the law is to be devoted only for the purposes of the Municipal Act. Now-a-days Government wants Municipalities to spend their slender income for A.R.P. and other connected purposes. I request Government that Government should bear the entire expenses or make full contribution for the A. R. P. purposes, otherwise in my Municipality of Mattancheri there will be no funds for providing the amenities of the Town. I will also request the Government to remove all restrictions regarding new water service and electric connections.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Before I conclude, one word more for my community. As I represent Muslim interests also in this Council, I request that adequate representation should be given to the Muslims in the State Service and also extend still more educational encouragements to my community.

* മിസ്റ്റർ കെ. ആർ. വിശ്വംഭരൻ: സർ, ഈ ബഡ്ജറ്റ് പ്രത്യേകമായി ഒരു വിമർശനം അർഹിക്കാത്ത വിധത്തിൽ പഴയപടി തന്നെ ചില ചെറിയ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടി ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് ഇതിലെ അക്കങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അധികം സംസാരിക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ബഡ്ജറ്റവ് മർശനാവസരങ്ങളിൽ രാജ്യത്തിലെ പൊതുതാല്പര്യങ്ങളെ ഈ സഭമുഖേന ഗവമ്മെണ്ടിനെ അറിയിക്കുവാനും, നമ്മുടെ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ചില നയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അല്പം ചില സംഗതികളും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുവാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ നിയമസഭയുടെ ആരംഭകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ, ജനപ്രതിനിധികൾക്കും, അതുവഴി പൊതുജനങ്ങൾക്കും ഭരണകാര്യത്തിൽ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ രാജ്യഭരണഘടനതന്നെ മാറണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം പ്രകടിതമായതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണല്ലൊ ഇവിടെ ഉത്തരവാദിത്വഭരണത്തിന്റെ ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്നതു്. ഈ ഭരണപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഫലം മൂന്നാലു സംവത്സരക്കാലമായി നാട്ടുകാർ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായി പരിപൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വഭരണത്തിനു് ഈ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ അഭിലാഷം ഏറ്റവും അധികമായി വന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു ഗവമ്മെണ്ടിനെ അറിയിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ ഭരണപരിഷ്കാരം വാസ്തവത്തിൽ ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായ ഒന്നാണെന്നു് എനിക്കു പറയുവാൻ സാധിക്കും. ഇന്നത്തെ മഹായുദ്ധംതന്നെ ജനാധിപത്യഭരണാദർശസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നു പറഞ്ഞു്, ജനങ്ങളെ യുദ്ധത്തിനു് പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, യുദ്ധസഹായത്തിനു് പ്രചരണം നടത്തിവരികയും ചെയ്യുന്ന ഈ കാലത്തു് പരിഷ്കാരത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും, സംസ്കാരത്തിലും, ഭരണസമ്പ്രദായത്തിലും മറ്റു നാട്ടുരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന നമുക്കു് എന്തുകൊണ്ടു് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഭരണസമ്പ്രദായം അനുവദിച്ചു തരുന്നതിനു് നമ്മുടെ ഗവമ്മെണ്ടു് മടി കാണിക്കുന്നുവെന്നാണു് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്. ഈ അല്പസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഉത്തരവാദിത്വഭരണംകൊണ്ടു്—വെറും ദ്വന്ദഭരണംകൊണ്ടു്—ഇനി കൊച്ചിയിലെ ജനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇവിടെ പരിപൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം, ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കു് ഭരണത്തിലെ ഓരോ ഘട്ടനകളിലും സർവ്വവിധമായ അവകാശങ്ങൾ തരുന്ന പരിപൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം ആവശ്യമാണെന്നും, അതു ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായ ഒന്നാണെന്നും, കൊച്ചിയിലെ ജനസഞ്ചയം ആവശ്യപ്പെടുന്നുവെന്നു് ഈയവസരത്തിൽ ഈ സഭമുഖാകെ ഞാൻ ഗവമ്മെണ്ടിനെ അറിയിക്കുന്നതിനു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

സാമുദായികമണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന ഞങ്ങളെപോലെയുള്ള മെമ്പർമാർക്ക്, ഈ രാജ്യത്തിലെ സാമുദായികവിഷയത്തിൽ ഗവമ്മെണ്ടു് അനുവർത്തിക്കുന്ന നയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ചില വിമർശനങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ ഭരണറിപ്പോർട്ട് പരസ്യം ചെയ്തതിൽനിന്നു് ഈ രാജ്യത്തിലെ സർവ്വീസ്സിലുള്ള ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കണക്കുകൾ കാണുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ഗവമ്മെണ്ടിനും ഭൂഷണമല്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള ആ പട്ടിക, ഒരു പരിഷ്കൃതമായ ഗവമ്മെണ്ടിനെ നാണിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതാണെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. രാജ്യത്തിൽ പല സമുദായങ്ങളുമുള്ളതിൽ പ്രയത്നശാലികളും, കഷ്ടകരുമായ സമുദായങ്ങളെ ഗവമ്മെണ്ടു് ഭരണക്രമത്തിൽനിന്നു് പുറംതള്ളി, അവക്കു യാതൊരു വിധമായ അവകാശങ്ങളും നല്കാത്ത വിധത്തിൽ, ഇവിടത്തെ ഗവമ്മെണ്ടു് സർവ്വീസ്സിലുള്ള ഉദ്യോഗനിയമനം ഇനിയും തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാനാണു കൊച്ചിഗവമ്മെണ്ടിനു ഭാവമെങ്കിൽ ഒരു രാജ്യസ്നേഹിയെന്ന നിലയിൽ എനിക്കു് അതിനെപ്പറ്റി ചോദിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ രാജ്യത്തിൽ അനവധി ജനങ്ങൾ ജീവിക്കുകയും, അവർ ഇവിടത്തെ ഭരണം ശരിയായി നടക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുകയുംചെയ്യുന്നവരുമാണു്. അവരുടെ ആഗ്രഹം നിറവേറുന്നതിനായി ഗവമ്മെണ്ടിനോടു പലവിധത്തിലും സഹകരിച്ചു് അവർ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടെ സാമുദായികമായ വഴക്കുകളുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുത്തരവാദി ഗവമ്മെണ്ടും, ഗവമ്മെണ്ടിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ആളുകളുമാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങൾ സന്തുഷ്ടിയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനും, പരസ്പര സൌഹാർദ്ദത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നു

*Speech not corrected by the hon'ble member.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

തിന്നും, രാഷ്ട്രീയമായി പൊതുകാര്യങ്ങളിൽ സഹകരണബുദ്ധിയോടുകൂടി പെരുമാറുന്നതി നും, തടസ്സങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ചില ദുർമ്മോഹികൾ അവരുടെ സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾക്കും സ്വാർത്ഥ ലാഭങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങളിൽ പക്ഷപാതിത്വം കാണിക്കുന്നതു്, വാസ്തവ ത്തിൽ സാമുദായികമായ കക്ഷിമത്സരമുണ്ടാക്കുകയാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ സാമുദായിക വഴക്കുകളും, സാമുദായ വാദങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണം കൊച്ചിയിലെ ഗവൺമെണ്ടാണെന്നു് എനിക്കു് ധൈര്യമായി പറയുവാൻ സാധിക്കും. അതിനാൽ ഉദ്യോഗനിയമനകാര്യത്തിൽ ഗവൺമെണ്ടു് അവരുടെ പ്രഖ്യാപി തനയം പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽകൊണ്ടുവരുന്നതിനു് എന്തെങ്കിലും ഒരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം ഉടനടി ചെയ്യാത്തപക്ഷം തീച്ചയായും ഈ രാജ്യത്തെ അപകടകരങ്ങളായ സ്ഥിതിഗതികളിലേക്കു് നയിക്കുവാനിടവരുമെന്നു് ഞാൻ ഈയവസരത്തിൽ ഗവൺമെണ്ടിനു് ഒരു മുന്നറിയിപ്പു് നല്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

വേറെ ഒരു കാര്യം പറയുവാനുള്ളതു് ഈ രാജ്യത്തെ കർഷകരെ സംബന്ധിച്ചാണു്. ഈ രാജ്യം കർഷകരുടേതെന്നും, ഈ രാജ്യത്തിന്റെ നട്ടെല്ലു് കർഷകരാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പു് പലരും ഈ സഭയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. യുദ്ധംമൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭക്ഷണദൌർല്ലഭ്യംകൊ ണ്ടു് ഈ രാജ്യത്തിലുള്ള കൃഷിവികസനത്തിനുവേണ്ടി ഗവൺമെണ്ടു് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇനി കർഷകർക്കു് ഉപജീവനമാർഗ്ഗത്തിനും, അവരെ ഇതുവരെ ഞെ രുക്കികൊണ്ടിരുന്ന കടബാദ്ധ്യതകൾക്കു എന്തെങ്കിലുമൊരു നിവാരണം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും സൗകര്യമായ വിധത്തിൽ ഗവൺമെണ്ടു് പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോയെന്നു് നമ്മൾ പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം, അതിനു് പല നിയമനിർമ്മാണങ്ങളും പാസ്സായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കർഷകരെ അഭിമുഖീ കരിക്കുന്ന വിഷമപ്രശ്നത്തിനു് അവ തീരെ പോരാതെയാണിരിക്കുന്നതെന്നു് കാണുവാൻ സാ ധിക്കും. കൃഷി വ്യാപൃലീകരണശ്രമം ഒരുപ്പു പണിയുന്ന നിലങ്ങളിൽ മുരുപ്പു പണിയുന്ന തിനുള്ള സൗകര്യതകളുണ്ടാക്കണമെന്നു പറയുന്നു. ഈ രാജ്യത്തിലെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളെല്ലാം സാധുക്കളായ ചില കൃഷിക്കാർ൪നിന്നു് ജന്മിമാരിലേക്കും, പണവ്യാപാരികളിലേക്കും സംക്രമിക്കുന്നതിനുള്ള ഭയങ്കരങ്ങളായ സ്ഥിതിഗതികളാണു് ഇവിടെ തുടർന്നുപോകുന്നതെന്നു കാണുവാൻ സാധിക്കും. കൃഷിസ്ഥലങ്ങളെല്ലാം ജന്മിമാരുടെ കൈവശത്തിൽ പോകുന്നതു കൊണ്ടു് രാജ്യത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും, കൃഷി വ്യാപൃലീകരണംതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നപ ക്ഷം, ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിഭവങ്ങൾകൊണ്ടോ, മറ്റുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾകൊണ്ടോ ഉള്ള യാതൊരു ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നതിനു് അവസരം ലഭിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ രാജ്യത്തി ലെ സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാരുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും അടിയന്തരമായ ഒരു നിയമ നിർമ്മാണം, ഗവൺമെണ്ടു് ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു് വലിയൊരു കുറ്റവിലോപമായി രിക്കുമെന്നു് ഞാൻ ഈയവസരത്തിൽ ഗവൺമെണ്ടിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വേറെയൊരു സംഗതി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു് ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഭരണച്ചിലവു് ദൈനംദിനം എന്നപോലെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കുറക്കുകയും, ചെറിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് പ്രത്യേകിച്ചു് ഈ യുദ്ധപരിതസ്ഥിതിയി ന്നുസരിച്ചു് ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ശമ്പളം കൂടുതൽ കൊടുക്കുകയുംചെയ്യണ മെന്നു് ഈ നിയമസഭ ഗവൺമെണ്ടിനോടു് ഉപക്ഷേപങ്ങൾ വഴിയായും, നിവേദനങ്ങൾ വഴിയായും പലപ്പോഴും അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതാണു . എന്നാൽ ഗവൺമെണ്ടു് അതിനു് അംഗീകര ണം കൊടുത്തു കാണുന്നില്ല. ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് ചില തല്ക്കാല പരിതസ്ഥിതികളിൽ ശമ്പളം കൂട്ടുകയും, കുറക്കുകയും ചെയ്തുകയല്ലാതെ ശമ്പളക്രമീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഗവ ൺമെണ്ടു് എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രഖ്യാപിതനയം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോയെന്നാണു് എനിക്കു ചോ ദിക്കുവാനുള്ളതു്. ഈ രാജ്യത്തിലെ ഒരു കോടി ചില്വാനം രൂപവരവുള്ളതിൽ ഉദ്ദേശം ൪൦ ലക്ഷം രൂപയോളം ഇവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളത്തിന്നായി ചിലവാക്കി ട്ടുണ്ടെന്നു് ബഡ്ജറ്റു് പരിശോധിച്ചാൽ കാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്. ഈ പണമെല്ലാം ചില വലിയ ആളുകൾ പങ്കുവെച്ചു് എടുക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ ഗവൺമെണ്ടിന്റെ താഴ്ന്ന ജീ വനക്കാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടികൊടുക്കുന്നതിന്നായി വിനിയോഗിക്കുന്ന യാതൊരു പ്രയത്നവും ഗവൺമെണ്ടു് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പബ്ലിക്കു് സർവ്വീസ്സിൽ ഗവ ൺമെണ്ടിന്റെ കാര്യക്ഷമതക്കാവശ്യമായ പ്രധാന സംഗതികൾ രാജ്യത്തിലെ ഭരണം നടത്തുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സംതൃപ്തിയാണെന്നുള്ളതു് രാജ്യഭരണശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രാഥമികമായ ഒരു പാഠംമാത്രമാണു്. എന്നാൽ കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ കഴിഞ്ഞ ചില സംവത്സരങ്ങളിൽ പ്രധാ നമായ ഒന്നാണു് പോലീസ്സു് സ്ട്രൈക്കു്. ഈവക സംഭവങ്ങൾ ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഏറ്റവും അന്ധമായ നയത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു ഉദാഹരണമല്ലെയെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ഗവമ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കു് കൂടുതൽ സംതൃപ്തിയുണ്ടാകുന്ന വിധത്തിൽ അവക്കു് നല്ലൊരു വേതനത്തിൽ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കണം. മഹാരഥന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കു് കൊടുക്കുന്ന ശമ്പളത്തിൽ വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള ഒരു ക്രമീകരണം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ചെയ്യേണ്ടകാലം അതിക്രാന്തമായിരിക്കുന്നു. എന്നതന്നെയല്ല, കൊച്ചിയിലെ തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചു് ശരിയായ വിധത്തിൽ ഗവമ്മെണ്ടു് വേണ്ടതായ കാരുണ്യം അവരുടെ നേരെ കാണിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള പരാതി വാസ്തവമാണു്. ഇവിടെ ഒരു തൊഴിലാളി കമ്മീഷണരുണ്ടെന്നു് അറിയുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം എന്തു പ്രവൃത്തിയാണു് ചെയ്യുന്നതു്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണാധികാരത്തിൽ ഇവിടത്തെ തൊഴിലാളി മുതലാളി വർഗ്ഗങ്ങളെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനു് വല്ലതും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോയെന്നാണു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്. ഇവിടത്തെ തൊഴിലാളികളുടെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ പരിഗണിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ആ അസ്വാസ്ഥ്യംകൊണ്ടുള്ള അനന്തരഫലങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തെ തൊഴിലാളി പ്രശ്നത്തിനു് എന്തെങ്കിലും ഒരു ഗുണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോയെന്നു് പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നപക്ഷം, വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടത്തെ തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഗവമ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധ ഏറ്റവും ദയനീയമായ വിധത്തിലാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ തൊഴിലാളി കമ്മീഷണക്കു് വേറെ ഉദ്യോഗം ഭരിക്കേണ്ടതുള്ളതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടവിധത്തിൽ തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെവരുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു് ഈപ്രശ്നത്തിനു ശരിയായ വിധത്തിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ നിയമിച്ചു്, തൊഴിലാളികളുടെ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളില്ലാതാക്കുന്നതിനു് പരിശ്രമിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം ഏറ്റവും ഗൌരവമായസ്ഥിതിഗതികളെ കൊച്ചി രാജ്യത്തിലേക്കു് കൊണ്ടുവരികയാണെന്നുള്ള സംഗതിയും ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ ഗവമ്മെണ്ടിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വേറെ ഒരു സംഗതി എനിക്കു് പറയുവാനുള്ളതു് വീണ്ടും രാജ്യത്തിലെ സാമുദായിക പ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണു്. ഇന്നു ചില സമുദായങ്ങൾ അവരുടെ സംഘടനാരാഹിത്യം കൊണ്ടോ, അവരുടെ സ്വാധീനക്കുറവുകൊണ്ടോ, ഇന്നത്തെ ഈ യുദ്ധപരിതസ്ഥിതികളെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടോ, ഈവിധ കാര്യങ്ങളിൽ സമർത്ഥമായ പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ നടത്തുന്നില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു് ഈ അവസരത്തെ ഗവമ്മെണ്ടു് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തരുതെന്നു് ഞാൻ ഗവമ്മെണ്ടിനോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. വെറും ഹജ്ജിക്കാരായി കഴിഞ്ഞുകൂടണമെന്നല്ല ഞാൻ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സമുദായം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഈ രാജ്യത്തെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു്, ഈ രാജ്യത്തെ വിഭവസമൃദ്ധമാക്കിതീർക്കുന്ന ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കു് ഇവിടത്തെ രാജ്യഭരണനിയന്ത്രണത്തിൽ ശരിയായ സ്ഥാനം വേണമെന്നു് പറയുമ്പോൾ അതിനെ അവഗണിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതു വെറും ഹജ്ജിക്കായ്പോലെ തള്ളുകയാണെങ്കിൽ അതു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ആരും തയ്യാറാകയില്ലെന്നു് ഗവമ്മെണ്ടു് നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. ഈ സംഗതി ഗവമ്മെണ്ടിനെ ഒന്നുകൂടി ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Mr. Puthur Achyuta Menon *(Kattur)*: Mr. President, Sir, At the outset I may state that I had not the least idea of partaking in the Budget Speech but a few remarks by some of my Hon'ble friends have made it necessary for me to speak at least a few words about the budget and the policy adopted by the Government because this is the time in which we used to have an opportunity for commencing or criticising the action of the Government. Sir, as demonstrated by the speeches of some Hon'ble friends I do confess that I have not taken the pains to study or scrutinise the budget at large but a perusal of the budget will convince any member of this house that there is nothing in the budget after all to be commented upon or to be appreciated. What we see in the budget is that there is an increase on the receipt side from 1107 to 1117 to the extent of 36 per cent while the increase in the expenditure of the Government for what they call nation-building departments is only 3½ per cent. That is the sorry feature that we find in the budget and that is the sorry feature of the budget for which the Government has been congratulated. I do not find my way to congratulate the Government for preparing such a budget. This is not the sort of budget that the Cochin public expects from the socalled progressive Government of Cochin. But I have to congratulate the Government for at least one feature of the budget. I am one of the few,—at least from the time I became a member of the house—who agitated that rural reconstruction in the Cochin State consists in having ample minor irrigation facilities. By a reference to the proceedings of this

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

House I can convince this House that my agitation was that more and more amounts must be spent for the promotion of irrigation facilities and if you have made proper facilities for irrigation the country will improve in spite of all your programme for rural reconstruction because Cochin after all is an agricultural country and if there is all possible means of cultivating the property properly there will not be any difficulty whatsoever.

Sir, my Hon'ble friends Mr. Iyyunni and Mr. Viswambharan were harping on the communal question. Without any difficulty I can also harp on that question because I can convince this House that I am one of the privileged communities who always stood for communal representation. Even now I stand for communal representation. Sir, I ask the Hon'ble Members to feel their hearts and then say whether the community on which these attacks are made deserves it. Is the community which you attack getting a proper share? I am not allowed to expand on that matter because the rules regarding proceedings of this House or the rules relating to the discussion of matters in the Council will not allow me to do so. The Nayar community whom you attack so terribly does not deserve that attack because the Nayar community, underline the two words, is not even today getting its legitimate share.

Sir, Cochin is considered to be a very progressive State. Even now we find that there is a ban on processions in Cochin State. Can the Government convince us on what basis that ban was placed. If there was a time when that ban was thought to be necessary, now there is no more necessity for that ban and where is the justification for keeping that ban even today? My humble submission is that it is high time that the Government do not interfere with the civic rights of the people of the State. Often they have interfered and we cannot bear it long.

Regarding food production I have to speak a word before I close. I am not an expert on food production drive or the food control drive. If there is one endeavour of the Cochin Government which has won the approbation and appreciation of the people of Cochin it is the food production scheme. The people have realised that the Hon'ble Minister has taken a step in the right direction and have fully responded to the call of the Government.

Regarding the food control scheme I have to say a word. There is something wrong somewhere because even now we hear real grievances of the people in this matter. Examine the whole thing and find out what is wrong in the food control scheme and try to see that the people of the Cochin State are getting rice for the proper price at the proper places.

Sir, about the co-operative movement I want to speak one word before I close. It is high time that something must be done to save that movement in the State because everywhere we find liquidation committees. Sir, it is a department which we all appreciate and which we all hope to develop. The persons who are responsible for that may kindly see that the co-operative societies in the State work soundly. With these few words I conclude.

മിസ്റ്റർ സി. വി. ഇയ്യു: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ട്, സർ, നമ്മുടെ ദിവാൻ പ്രസിഡണ്ട് അവർകളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനലബ്ധിയിൽ ഞാൻ അനുമോദിക്കുന്നതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറിനോട് എത്രയും വിനയമായി, എത്രയും ദയവായി എനിക്ക് അപേക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരു കാര്യമാണ് എനിക്ക് ആദ്യമായി ബോധിപ്പിക്കാനുള്ളത്. നമ്മുടെ ഒന്നാം ഗ്രേഡ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്ക്, നമ്മുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഹൈക്കോട്ടിലെ ജഡ്ജിമാക്ക് റാവു സാഹിബ് എന്ന സ്ഥാനമാണ് സാധാരണ കൊടുത്തുവരുന്നത്. അപൂർവ്വം ചിലക്ക് റാവു ബഹദൂർ എന്നും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ റാവു സാഹിബ് സ്ഥാനം ബ്രിട്ടീഷിൽ ചില നല്ല മേസ്തിരിമാക്കാണ് കൊടുക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ദിവാൻജി ഒരു നാട്ടുകാരനായിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു റാവു സാഹിബ് എന്നൊ കവിഞ്ഞതു റാവു ബഹദൂർ എന്നൊ ഉള്ള ഒരു ബഹുമതിയിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും കിട്ടുകയില്ലായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ബഹുമതി കൊടുക്കണമെങ്കിൽ അതു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്ഥിതിക്കൊത്ത ബഹുമതി കൊടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അതു കൊടുക്കാതിരിക്കയാണ് വേണ്ടതു. ഈ അതിപ്രധാന സംഗതി ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടുത്തണമെന്നു ഞാൻ നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറിനോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ കൊല്ലത്തിലെ ബഡ്ജറ്റ് സമ്മേളനത്തിലും ഹാർബറിലെ ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ആവത്തിച്ചു പറയാനിടവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇക്കൊല്ലത്തിൽ കുറെ ചോദ്യങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിനോട് ചോദിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബഹുമാനപ്പെട്ട മട്ടാഞ്ചേരി മെമ്പർ അവർകളും ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ചോദ്യങ്ങൾ അയക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിനു അന്നത്തെ ജോയിൻറ് സിക്രട്ടറി മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഈ വിഷയം ഹാർബർ അധികാരികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കൊച്ചീരാജ്യക്കാക്ക് വീതമനുസരിച്ച് ധാരാളം ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ്. മൈലാപ്പൂരിൽ നിന്നും തഞ്ചാവൂരിൽനിന്നും ഇവിടെ വന്ന ഒരു സെൻറ് ഭൂമി വാങ്ങിച്ച് കൊച്ചീക്കാരായി ചമഞ്ഞു ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരാണ് ഇപ്പോൾ ഹാർബറിലുള്ള കൊച്ചീരാജ്യക്കാർ എന്ന പറയുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ. വാസ്തവത്തിൽ യഥാർത്ഥ കൊച്ചീക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വളരെ കുറവാണ്. ഒരാൾ ഇവിടെവന്ന ഭൂമി വാങ്ങി താമസമായാൽ തന്നെ ഒരു ക്ലിപ്തകാലം കഴിഞ്ഞശേഷമേ ഈ രാജ്യത്തെ പ്രജയാകയുള്ളു എന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ടെങ്കിൽ തരക്കേടില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഇവിടെ ഉദ്യോഗം കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രം ഭൂമി വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകളുണ്ട്. ഇവിടത്തെ (Nationalisation) സംബന്ധിച്ച് ഒരു ശരിയായ നിയമം നിർമ്മിക്കണം. ലോകത്തിൽ ഒരു രാജ്യത്തും നടപ്പില്ലാത്ത വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടിയതായ (Nationalisation) കല്പനകളാണ് ഇവിടെ ഉള്ളത്. എന്നാൽ ആ കല്പനകളെ തന്നെ ലംഘിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങൾ ധാരാളമായി നടക്കുന്നുണ്ട്. ഫ െ ക. ശമ്പളത്തിൽ ഒരു സ്കൂൾമിസ്ട്രസ്സായി തിരുവിതാംകൂറുകാരിയായ ഏതൊ ഒരു അച്ചാമ്മ കുരുവിള എന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ ഇവിടെ സ്റ്റാഫ് സ്പെഷൽ ബോർഡ് നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ തിരുവിതാംകൂർകാരിയും മാത്തോമസമുദായത്തിൽ പെട്ടവനെന്നു നടിക്കുന്നവരുമാണ്. ഒരുശതമാനം ഉദ്യോഗമേ ആ സമുദായത്തിനുള്ളു. ആ സമുദായത്തിലുൾപ്പെടുന്ന യഥാർത്ഥ കൊച്ചീക്കാരിൽനിന്നും ഫ െ ക. യുടെ ഉദ്യോഗത്തിനു പ്രാപ്തിയുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ധാരാളം കിട്ടും. തിരുവിതാംകൂറിൽ ജനിച്ചു തിരുവിതാംകൂറിൽ വളർന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ തിരഞ്ഞു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള നയം വളരെ ആക്ഷേപാർഹമാണ്. ഈ സംഗതി ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിട്ടും വീണ്ടും വീണ്ടും ആ സ്ത്രീയെതന്നെ നിയമിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു! തലപ്പുള്ളി താലൂക്കിലുള്ളവരും സ്റ്റാഫ് സിലക്ഷൻ ബോർഡിൽ അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായി മുൻപറഞ്ഞ മിസ്സ് അച്ചാമ്മ കുരുവിളക്കുള്ള അതേപരീക്ഷായോഗ്യതയുള്ള കൊച്ചീക്കാരിയായ ഒരു മാത്തോമാക്കാരി ഉണ്ടായിരുന്നു! അതും അവഗണിച്ചാണ് ഈ നിയമനം നടത്തിയതു്. അതുകൊണ്ട് ഏതുവിധമായാലും ഉദ്യോഗനിയമനക്കാര്യത്തിൽ യഥാർത്ഥകൊച്ചീക്കാരുടെ അവകാശം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ക്ലിപ്തനിയമം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു ഞാൻ ഗവൺമെണ്ടിനോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒന്നാമതും ഒടുവിലും ഒരു കൊച്ചീക്കാരനാണ്.

കൊച്ചീരാജ്യത്തു് എല്ലാമതങ്ങളിലുമുള്ള ആളുകൾക്കു് തുല്യമായ മതസ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുന്നില്ല. മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിഘാതം വരുത്തുന്ന ചില നിയമങ്ങളും ഈരാജ്യത്തു വന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. ഈശ്വരാരാധനസ്ഥലങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു് മറെറാരു ആരാധനസ്ഥലത്തിൽനിന്നും അര നാഴിക അകലെ ആയിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. കുന്നുകളത്തെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു അതുമൂലം വളരെ അസൌകര്യം നേരിടുന്നതാണ്. അവിടെ ഹിന്ദുക്കളോ മുസ്സൽമാന്മാരൊ ആയി മതപരിവർത്തനം ചെയ്യണമെന്നു ആഗ്രഹമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു ആരാധനസ്ഥലം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് മതപരിവർത്തനസൌകര്യമില്ലാതെയാണ് വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും മതത്തിലേക്കു് ആത്മാർത്ഥവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ആരെങ്കിലും മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ ഒരിക്കലും വിരോധിയായിരുന്നിട്ടില്ല.

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* Is the Nayar Community a backward community?

Mr. C. V. Iyyu *(Kunnamkulam):* In my Taluk they are more backward than the depressed classes of Ernakulam and more backward than the Jews of Mattancheri in the matter of representation in the Government service.

മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ പറയുന്നതു്. ആരാധനസ്ഥലങ്ങളില്ലാത്തതാണ് വഴക്കുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണം ആരാധനസ്ഥലങ്ങൾ എവിടെ വേണമെങ്കിലും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടാകണം. അതിനെ തടയുന്നതായ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലുണ്ടെങ്കിൽ അതു നീക്കംചെയ്യണമെന്നാണ് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. അടുത്തകാലത്തു ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഭരണത്തിലിരിക്കുന്ന ചില കുളങ്ങൾ കൃഷിയുടെ ആവശ്യത്തിനു ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധം പഞ്ചായത്തിന്റെ ഭരണത്തിൽ പൊതു ഉപയോഗത്തിനു വിട്ടുതന്നതിൽ ഞാൻ ഗവൺമെണ്ടിനെ അനുമോദിക്കുന്നു. അതിനു മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ഗവൺമെണ്ടും സവർണ്ണഹിന്ദുവായ മന്ത്രിയും കൊച്ചിയിലെ ഹിന്ദുസമുദായവും അഭിനന്ദനാർഹരാണ്. അതുപോലെ മഹാമനസ്കതയുള്ള ഒരു മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ കാലത്തുതന്നെ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള വിഘാതങ്ങളും നീക്കിത്തരണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തേക്കു് ഈയ്യിടെ ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യയിലുള്ള ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഇറക്കുമതിചെയ്യുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഒരാൾക്കുമാത്രമേ മലയാളം അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ഇങ്ങി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

നെ ഇറക്കുമതിചെയ്യുന്ന ആളുകൾ മലയാളം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടവരായിരിക്കണമെന്ന ഗവ മെണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമെണ്ടിലേക്ക് എഴുതി അയക്കാഞ്ഞതിൽ ഗവമെണ്ടിനെയത്തെ കുറ്റം പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈയിടെ പൊല്ലീസ്സുവകുപ്പിലേക്ക് ഇറക്കുമതിചെയ്ത ആൾക്ക് മലയാളം അറിയാത്തതുകൊണ്ട് പല വിഷമതകൾ ഉണ്ടായേക്കാവുന്നതാണ്.

മിസ്റ്റർ ഇസ്മായിൽഹാജി ഇസാസേട്ട്: ദിവാൻജിക്ക് മലയാളം അറിയാമൊ?

മിസ്റ്റർ സി. വി. ഇയ്യു: അറിഞ്ഞുകൂടാ. ദിവാൻജിക്ക് മലയാളംകൂടി അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഏറെ നന്നായിരുന്നു. പോലീസു ഡിപ്പാർട്ട്മെണ്ടിൽ ഒരു കമ്മീഷണരെപ്പോലെയുള്ള വലിയൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ പ്രത്യേകചില പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്തതിൽ ഞാൻ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഗവമെണ്ടിനെ കുറ്റംപറയുന്നില്ല. പക്ഷെ അതിനേക്കാൾ താഴ്ന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിലേക്ക് നിയമിക്കത്തക്ക ആളുകൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും പുറത്തുനിന്നും എടുത്തു നിയമിച്ചതിൽ ഇവിടെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ജനങ്ങൾക്ക് അഭിമാനക്ഷതം പറ്റിയിട്ടുണ്ടെന്നു വളരെ സങ്കടത്തോടുകൂടി പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

സമുദായപ്രാതിനിദ്ധ്യതത്വത്തെപ്പറ്റി എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരിൽ ചിലർ ഇവിടെ വാദിക്കുകയുണ്ടായി. ഞാൻ സമുദായപ്രാതിനിദ്ധ്യവാദത്തെ രോധിയല്ല. എന്നാൽ സമുദായനീതി എന്ന ഒറ്റക്കാരണത്തിൽമാത്രം ആ കാര്യം കലാശിപ്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. പ്രാദേശികപ്രാതിനിദ്ധ്യം അതായതു താലൂക്ക് പ്രാതിനിദ്ധ്യവുംകൂടി നോക്കണം. പ്രാദേശികപ്രാതിനിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയ സമുദായപ്രാതിനിദ്ധ്യം എത്രത്തോളം നടപ്പിൽ വരുത്താമൊ അത്രത്തോളം ചെയ്യണമെന്നാണ് ഞാൻ ഈ സഭയെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു. മട്ടാഞ്ചേരി മുസ്ലീം മെമ്പർ മുസ്ലീം സമുദായത്തിനു ശരിയായ ഉദ്യോഗപ്രാതിനിദ്ധ്യം കിട്ടുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. തലപ്പള്ളി താലൂക്കിലെ മുസ്ലിമിങ്ങൾക്ക് എത്ര കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ ആലോചിക്കണം. മുസ്ലിമിങ്ങൾക്കുള്ള വീതത്തിൽ ഉദ്യോഗം അധികം കിട്ടുന്നതു് എറണാകുളത്തും മട്ടാഞ്ചേരിയിലും കൊടുങ്ങല്ലൂരുമുള്ള മുസ്ലിമിങ്ങൾക്കാണ്. കൊച്ചി രാജ്യത്തു് എല്ലാതാലൂക്കിലുമുള്ള മുസ്ലിമിങ്ങൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസസൌകര്യം കൂടുതൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനു താലൂക്കുപ്രാതിനിദ്ധ്യതത്വസ്വീകരണം ഉപകാരപ്പെടുന്നതായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് മട്ടാഞ്ചേരി മുസ്ലീം മെമ്പറും കൊടുങ്ങല്ലൂർ മുസ്ലീം മെമ്പറും മുസ്ലീം സമുദായത്തിനു കിട്ടുന്നില്ല എന്നുപറഞ്ഞാൽ മാത്രം പോരാ. എല്ലാ താലൂക്കിലേയും മുസ്ലീമിങ്ങൾക്കും ശരിക്കുള്ള പ്രാതിനിദ്ധ്യം കിട്ടണമെന്നു വാദിക്കണമെന്നു ഞാൻ അവരോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

മിസ്റ്റർ കെ. എം. ഇബ്രഹിം: അതു മിസ്റ്റർ ഇയ്യുണ്ണിക്കും ബാധകമല്ലേ?

മിസ്റ്റർ സി. വി. ഇയ്യു: മിസ്റ്റർ ഇയ്യുണ്ണിയുടെ സമുദായത്തിനു വേണ്ട പ്രാതിനിദ്ധ്യം കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നല്ല മിസ്റ്റർ ഇയ്യുണ്ണി പറയേണ്ടതു. തലപ്പള്ളി താലൂക്കിലുള്ള മിസ്റ്റർ ഇയ്യുണ്ണിയുടെ സമുദായത്തിനു വേണ്ട പ്രാതിനിദ്ധ്യം കിട്ടുന്നില്ലെന്നു പറയുക. അങ്ങിനെ പറയുന്നതാണ് എനിക്കു കൂടുതൽ ഇഷ്ടമായിരിക്കുന്നതു.

എല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും പ്രവേശനമില്ലാത്ത നായർ ബ്രിഗേഡിനെ വളരെ നല്ല നിലയിൽ ഉയർത്തികൊണ്ടുവന്ന അതിനു് മിലിട്ടറി പരിശീലനം കൊടുക്കുവാൻപോകുന്നതായി അറിയുന്നതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. അതിലൊരു കമ്പനി തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ ഒരു സ്റ്റോറു "ഫോഴസു" ആയി പരിണമിപ്പിച്ചു അതിൽ എല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും പ്രവേശനമുണ്ടാകത്തക്കവിധം പട്ടാളത്തെ പരിഷ്കരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പല പ്രാവശ്യവും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു. അതു വീണ്ടും ഈ പ്രാവശ്യവും ഗവമെണ്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി വളരെ അപകടത്തിലായിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഈ രാജ്യത്തെ എല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും പ്രവേശനമുള്ള ഒരു സ്റ്റോറു ഫോഴസു് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു തീരെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു അത്യാവശ്യമായി ഞാൻ പരിഗണിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗനിയമനകാര്യത്തിൽ എല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും പ്രവേശനമില്ലാത്ത ചില ഡിപ്പാർട്ട്മെണ്ടുകളുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറുകൾ വല്ലിച്ചു വല്ലിച്ചു വരികയാണു്. ഗവമെൻറു് ചില എസ്റ്റാബ്ലിഷ്മെൻറുകളുടെ ഭരണം ഏറെറടുത്തതുകൊണ്ടു അങ്ങിനെയുള്ള ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറുകൾ വല്ലിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

രാമവർമ്മതമ്പുരാൻ: അതു ഏതൊക്കെയാണു്?

മിസ്റ്റർ സി. വി. ഇയ്യു: ഒന്നു പാലിയം.

രാമവർമ്മതമ്പുരാൻ: പാലിയം ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറാണൊ?

മിസ്റ്റർ സി. വി. ഇയ്യു: ഈ വക ജോലികളിൽ നിയമിക്കുന്ന ആളുകളെ പൊതുഭരണവകുപ്പുകളിൽ നിന്നു നിർബ്ബന്ധപ്രയാസം മാറ്റി നിയമിക്കുന്നു. പൊതുഭരണത്തിനു വിധേയ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

മായ ഉദ്യോഗത്തിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അവകാശങ്ങൾ അവഗണിച്ചു പ്രത്യേക ഭരണത്തിൻകീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്ക് കയറ്റം കൊടുത്തുവരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പിന്നോക്കം നില്ക്കുന്ന സമുദായങ്ങളുംപ്പെടുന്ന സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കളെ സവർണ്ണക്കു മാത്രം പ്രവേശമുള്ള ചില ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറുകളിൽ നിയമിച്ചു പൊതുഭരണത്തിനു വിധേയമായ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറുകളിലേക്കയക്കുന്നതു ക്ഷന്തവ്യമാണു്. അതുംക്കൂടി ക്ലേശമെന്നു കഴിച്ചാൽ നന്നു്. മിസ്റ്റർ പണിക്കർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ വയസ്സു് കൂടുവായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ആരൊക്കെയാണെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു് അവരെ പെൻഷൻ കൊടുത്തു പിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ സ്ഥാനത്തും കുറെ ആളുകളെ നിയമിക്കുവാൻ സാധിക്കും. എങ്ങിനെയായാലും അമിതപ്രാതിനിദ്ധ്യം ചിലർ അനുഭവിക്കുന്നതിനെ ഇല്ലാതാക്കി എല്ലാവക്കും എല്ലാസ്ഥലത്തും ശരിയായ പ്രാതിനിദ്ധ്യം അനുഭവിക്കുവാൻ ഇടവരുത്തേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണു്. വയോനിർണ്ണയം ആ വിധത്തിലും പ്രയോജനകരമാണു്.

* മിസ്റ്റർ ടി. കെ. നായർ: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ടു് സർ, ഈ ചുമതലയേറിയ ഭാരം നിങ്ങൾ എന്നിൽ അർപ്പിച്ചതിനുശേഷം ആദ്യമായി നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ എനിക്കു് ഏല്പിച്ചതന്നിട്ടുള്ള വകുപ്പുകളുടെ ഒരു ബഡ്ജറ്റു് സമർപ്പിക്കേണ്ടതായ ഈ ഒരു ഘട്ടം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എത്രയെത്രയോ ഗൌരവമേറിയ ഒന്നാണെന്നു് ഞാൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു ധരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഞാൻ ഈ നിയമസഭയിലേക്കു് കടന്നുവന്നതു്. എന്റെ എളിയ ബുദ്ധിയിൽ പെട്ടതും, എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരിൽ നിന്നു് കിട്ടിയ ഉപദേശങ്ങളും അനുസരിച്ചും, രാജ്യക്ഷേമത്തിനൊത്തവണ്ണം ചില പദ്ധതികളെല്ലാം തയ്യാറാക്കി നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്നലേയും, ഇന്നും എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ബഡ്ജറ്റിനെ സംബന്ധിച്ചു വിമർശനങ്ങളിൽ എനിക്കു് ഏല്പിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള വകുപ്പുകളെ സംബന്ധിച്ചു്, വളരെ കർശനമായിട്ടുള്ള വിമർശനങ്ങളും നടത്തുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് ഞാൻ വലിയ അഭിമാനമായി കണക്കാക്കുന്നില്ല; കാരണം, തെറ്റുതീർന്നു ഒരു പദ്ധതിയാണു് നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് നിങ്ങൾ തീർച്ചയാക്കി പാസ്സാക്കി തന്നുവെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പരിചയക്കുറവുകൊണ്ടും, ആദ്യംതന്നെ ഇത്ര ചുമതലയേറിയ ഒരു ഭാരം കയ്യേറ്റു നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും, നിങ്ങൾക്കു് എന്നിലുള്ള ദയവും സഹഭാവവുംകൊണ്ടു മാത്രം എന്നെ ഈ തവണ നിങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയതാണെന്നും, പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻ ഒരു സന്ദർഭം തന്നതാണെന്നും മാത്രമേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇനിമേലിലും എന്നിൽ അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ധനാഭ്യർത്ഥനകളിലും നിങ്ങൾ ഇതേ നയവും മനോഭാവവും തന്നെ സ്വീകരിച്ചു്, എനിക്കു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും തന്നു് എന്നെക്കൊണ്ടു് നടത്തിക്കണമെന്നു് എന്റെ മാന്യസ്നേഹിതന്മാരോടു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികൾ കൂടി ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവസാനിപ്പിക്കാം. എന്റെ മാന്യസ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ കുട്ടി പറയുകയുണ്ടായി, ഭക്ഷണോല്പാദന പദ്ധതിയനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ചില വില്ലേജുകളിലെ കമ്മിറിറികൾ ശുപാർശചെയ്തതനുസരിച്ചു് അവിടെയുള്ള കൃഷിക്കാക്കു് ഇതുവരെ പണം കടം കിട്ടികഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാഎന്നു്. എന്നാൽ ഈ കമ്മിറിറികൾ ശുപാർശചെയ്തതനുസരിച്ചു് കടങ്ങൾ കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ അറിയാം ഈ സംഗതികൾ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധ്യപ്പെടുന്നതിനു് വളരെ വിഷമമുള്ള ഒന്നാണെന്നു്. പണസംബന്ധമായിട്ടുള്ള സംഗതികൾ മടക്കികൊടുക്കുവാൻ ഒരു ചുമതലയുള്ളപ്പോൾ അതു മടക്കിക്കിട്ടുവാനുള്ള ചില നിബന്ധനകളുംകൂടി വേണ്ടിവരുന്നതാണു്. ഇതിനു് ചെറിയ ചില കടമകൾ രണ്ടു ഭാഗത്തുമുണ്ടു്. ആ കടമകൾ നിവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള കാലതാമസം മാത്രമാണു്. തീർച്ചയായും കുറെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഈ പദ്ധതി നടപ്പിൽ വരുത്തുകയായിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഇവിടെ പറഞ്ഞമാതിരിയിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഈയവസരത്തിൽ വരികയില്ലായിരുന്നു. അതിനു നമ്മളാരും ഉത്തരവാദികൾ അല്ലതന്നെ. എന്നാൽ ഗ്രാമോദ്ധാരണപരമായ കൃഷി വിപുലീകരണത്തിനാവശ്യമായ പണം എല്ലാ കർഷകക്കും കിട്ടികഴിഞ്ഞിട്ടില്ലായെന്നുള്ള ഏക കാരണംകൊണ്ടു്, ഈ പദ്ധതിക്കു വേണ്ട വിജയം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അധികപക്ഷവും, പണം കൊടുക്കാത്ത ഒരു കുറ്റംകൊണ്ടു്, നമ്മൾ ന്യായമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഈ ഭക്ഷ്യോല്പാദനം ഇല്ലാതെയായിട്ടില്ലായെന്നു ഞാൻ ഈ സഭയോടു് തുറന്നുപറയുവാൻ മടിക്കുന്നില്ല. സ്ഥലങ്ങളിൽ കയ്യേറി പ്രവൃത്തിച്ചുകൊള്ളുവാൻ ഗവൺമെണ്ടു് അനുമതി കൊടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും, കണ്ണടച്ചിട്ടു അനുവ

* Speech not corrected by the hon'ble member.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ദിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെതന്നെ, ഇനി ഒരു ഇഞ്ചു സ്ഥലംപോലും പുറമ്പോക്കു സ്ഥലങ്ങളായി കൃഷിചെയ്യാതെ വെറുതെ കിടപ്പില്ലെന്നു ഉറപ്പു പറയാവുന്നതാണു്. ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ കടംവാങ്ങിയൊ, മറ്റുതരത്തിൽ കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടോ, ഉല്പാദനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കും, കമ്മിറ്റികളുടെ ശുപാർശയനുസരിച്ചു പണം കടംകൊടുക്കുന്നതു വളരെ സഹായമായിരിക്കുമെന്നു എനിക്കറിയാം. അതു ചെയ്യുവരുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുംപോയി പണം കടംകൊടുക്കുന്നതിനു ഫുഡ് പ്രൊഡക്ഷൻ കമ്മീഷണർക്കുവേണ്ടി വരുന്ന കാലതാമസം മാത്രമെ ഇക്കാര്യത്തിലുള്ളു. ഇനിയും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ഉറപ്പുനല്കുന്ന ആവക സംഖ്യകൾ കൊടുക്കുവാൻതന്നെയാണു് ഇപ്പോഴും തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു്. എന്റെ മാന്യ സ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ വാര്യർ ഇവിടെ പറയുകയുണ്ടായി ൪൫,൦൦൦ രൂ. മാത്രമെ വളത്തിനുവേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നു്. ൧ ലക്ഷമൊ ൪ ലക്ഷമൊ നീക്കിവെക്കേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അതു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു ശരിയാണു്. കൊച്ചിരാജ്യത്തിലുള്ള കൃഷിക്കാർക്കു ൪൫,൦൦൦ രൂ. ക്കുള്ള വളംകൊണ്ടുമാത്രം മതിയാക്കുവാൻ ഈയവസരത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ല. ഇപ്പോൾ ഈ ൪൫,൦൦൦ രൂ. കൊണ്ടെങ്കിലും വളം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണു്. അതു് പ്രോൺടെസ്റ്റാണു്. ഗവൺമെണ്ടിന്റെ അനേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഇതു് അധികം കിട്ടുവാൻ വഴിയില്ലെന്നു മനസ്സിലായി. ഇനി അധികം വളം കിട്ടണമെങ്കിൽ വൃശ്ചികം, ധനു എന്നീ മാസങ്ങളാകണം.

മിസ്റ്റർ എ. ബി. സേലം: അതിനു് ചെമ്മീൻ ഒന്നു ശരിയാക്കിയെടുത്താൽ കൊള്ളാം.

മിസ്റ്റർ ടി. കെ. നായർ: അതു ശരിയാക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു സംഗതി ഞാൻ ഇവിടെ തുറന്നുപറയാം. ഈ പദ്ധതിക്കു് അതു് അർഹിക്കുന്നതായ ഒരു പ്രോത്സാഹനം പൊതുജനങ്ങളിലുണ്ടായി, അവർ ഈ പദ്ധതിയിലെ ഗുണങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറുണ്ടെങ്കിൽ ഗവൺമെണ്ടു്, പണം ഇറക്കി വളം ശേഖരിക്കാത്ത ഒരു കുറവുകൊണ്ടു് ഈ കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ കർഷകർക്കു് ആവശ്യമായ വളം ലഭിക്കുവാൻ സൌകര്യമുണ്ടായില്ലായെന്നുള്ള ഒരു പരാതി ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നു. എത്രത്തോളം പണം വേണമെങ്കിലും ഈ ആവശ്യത്തിനു ഗവൺമെണ്ടു് ചിലവുചെയ്യുവാൻ തയ്യാറാണു്. (ഹിയർ, ഹിയർ) അതുപോലെതന്നെ ഗവൺമെണ്ടു് ഈവക കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ മുതിരുമ്പോൾ കർഷകരും അവരുടെ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ കാര്യത്തിൽ നിയമസഭാസാമാജികന്മാരും, പഞ്ചായത്തു പ്രസിഡണ്ടന്മാരും, ജന്മികളും, ജനങ്ങളെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

മിസ്റ്റർ സി. ആർ. ഇയ്യുണ്ണി: ആ ചുമതലകൾ എന്താണെന്നു ഒന്നു പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

മിസ്റ്റർ ടി. കെ. നായർ: കർഷകർക്കുള്ള ചുമതലകൾ അവർ കടംവാങ്ങിക്കുന്ന പണം മടക്കിത്തരണം. കടംവാങ്ങിക്കുന്ന പണംകൊണ്ടു് കൃഷിക്കു ഉപയുക്തമായ വളം ചെലുത്തണം. എന്നാൽ ഇവിടെയുള്ള കർഷകർ അധികവും അവരുടെ വീട്ടിൽവെച്ചുണ്ടാക്കുന്ന വളമൊ, അല്ലാത്തപക്ഷം കുറഞ്ഞ വിലക്കു കിട്ടുന്ന വളമൊ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കാമെന്നുള്ള മനഃസ്ഥിതിയുള്ളവരാണു്. ആ മനസ്ഥിതി മാറി ഗവൺമെണ്ടു് ശേഖരിക്കുന്ന നല്ല വളം വാങ്ങി കൃഷിക്കു ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള ഒരു മനസ്ഥിതി ഇവിടത്തെ കർഷകരുടെയിടയിലുണ്ടാക്കിത്തീർക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു പ്രചരണം നടത്തേണ്ടതു ആവശ്യമാണു്. കർഷകരുടെ ആവശ്യത്തേയും, സൌകര്യത്തേയും ഉദ്ദേശിച്ചു് ഗവൺമെണ്ടു് പല ദിക്കുകളിലും വളം ഡിപ്പൊ നടപ്പിൽ വരുത്തീട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ വീഴ്ചക്കുള്ള കാരണം ഇതായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു്, വളം കടംകൊടുക്കാമെന്നുള്ള ഒരു മാറ്റം മാത്രമെ ഞാൻ ഇതിൽ വരുത്തിട്ടുള്ളു. ആ കാര്യത്തിൽ അവരെ ഒന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കെല്ലാവർക്കും സാധിക്കും. അതിനു എല്ലാവരുടേയും സഹകരണവും, ഉത്സാഹവുമുണ്ടാകണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

മിസ്റ്റർ സി. ആർ. ഇയ്യുണ്ണി: തൃശ്ശിവപേരൂർ മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിൽ ധാരാളം വളമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു എത്രയുണ്ടാകുമെന്നു അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

മിസ്റ്റർ ടി. കെ. നായർ: ഇപ്പോഴത്തെ അനേഷണത്തിൽ വളം അവിടെനിന്നു് കിട്ടുവാനില്ലെന്നാണു് അറിയുന്നതു്. കർഷകന്മാർക്കു് ഗുണമായിട്ടു എന്തൊക്കെ ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമൊ അതെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്യാം. അക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു മടിയും കാണിക്കുന്നതല്ല.

പിന്നെ ഒരു സംഗതി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു് ചില മെമ്പർമാരുടെ തെറ്റിദ്ധാരണയെപ്പറ്റിയാണു്. ഞാൻ ഈ സ്ഥാനം കയ്യേറ്റിട്ടു നാലരമാസമേയായിട്ടുള്ളു. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭാഗത്തിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ഉദ്യോഗസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ സ്റ്റാഫ് സിലക്ഷൻ ബോർഡിന്റെ വഴികളും വകുപ്പുകളും ഒന്നും അനേഷിക്കാറി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ല്ലെന്നതന്നെയല്ല, ഉദ്യോഗനിയമനപരാതികൾപോലും പറയുന്ന ഒരു പതിവ് എനിക്ക വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നു് ഈ നിയമസഭയിലെ സാമാജികന്മാരായ നിങ്ങൾക്കേവക്കും അറി യാവുന്നതാണല്ലൊ. എന്നെ വളരെ പരിചയമുള്ളവക്കും, എന്നോട് വളരെ അടുത്തു പെരു മാറുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവക്കും എന്നിൽ ഇന്നും ഒരു നായർത്വം ഉണ്ടെന്നു് വിശ്വസിക്ക വാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ മനഃശുദ്ധത വേണമെന്നുള്ള ഒരു വിചാരക്കാരനാണു് ഞാൻ. ഇതിനിടെ ആയുർവ്വേദഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിൽ സെയിൽസ്സു് അറണ്ടറായി ഒരു നായർ സ്ത്രീയെ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി മിസ്റ്റർ ഇയ്യുന്നി പറഞ്ഞപ്പോഴാണു്, അങ്ങിനെ നി യമിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ഗവൎമ്മെണ്ടിനുണ്ടെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയതു്. പക്ഷെ ഞാൻ ഇതിനെപ്പററി ഇത്രയും വിശദമായി പറയുന്നതു് ഒരു നായർമനോഭാവം എന്നിൽ നി ങ്ങൾക്കു കാണുവാൻ കഴിയുകയരുതെന്നു വിചാരിച്ചുമാത്രമാണു്. ഫ ൫ ക. വരെയുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾ മാത്രമെ ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടു് മേലധികാരികൾക്കു് നിയമിക്കുവാൻ പാടുള്ളുയെ ന്നുള്ള വ്യവസ്ഥയിൽ കവിഞ്ഞാണു് ഈ ഉദ്യോഗനിയമനം നടത്തീട്ടുള്ളതെന്നു് എന്റെ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ പെട്ടന്നപക്ഷം, ഇപ്പോൾ നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ആളെ അതിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കുകയും, ആ നിയമനം സ്റ്റാഫ് സിലക്ഷൻ ബോർഡിലേക്കു് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതാണന്നു് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഉറപ്പുതന്നുകൊള്ളുന്നു. (ഹിയർ, ഹിയർ.) ഞാൻ ഒരു നായരായതുകൊണ്ടു് ഇതിനെപ്പററി തുറന്നു പറയേണ്ട ഒരു ചുമതലയുണ്ടു്. ഞാൻ ഇവിടെയിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം എന്റെ കീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗനിയമനകാര്യങ്ങൾ തോന്നിയ പോലെ ചെയ്യുവാൻ ഒട്ടും തന്നെ സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്നു് ഈ സഭമുമ്പാകെ ഉറപ്പുപറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു. (ഹിയർ, ഹിയർ.)

എനിക്കു് കൂടുതലായി ഒന്നും പറയുവാനില്ല. ഈ രണ്ടുദിവസം നിങ്ങൾ ഇവി ടെ എന്നോട് കാണിച്ച ദയവിന്നു് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കെല്ലാവക്കും നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

മിസ്റ്റർ എ. ബി. സേലം : റൂറൽ ഡവലപ്പ്മെൻറസിന്നു് ഒരു ലക്ഷത്തി എഴുപതിനാ യിരം രൂപ കൂടുതലായി കാണുന്നുണ്ടു്.

മിസ്റ്റർ ടി. കെ. നായർ : ഈ ഒരു ലക്ഷത്തി എഴുപതിനായിരം രൂപക്കുള്ള ലിസ്റ്റു് അതിൽതന്നെയുണ്ടു്. അതു കിട്ടീട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾതന്നെ തരാം. കളങ്ങൾ, കിണറു കൾ മുതലായവയും, മൈനർ ഇറിഗേഷനും വേണ്ടിയാണു് ഈ സംഖ്യ കൂടുതലായി കൊ ള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

Rama Varmha Tampuran *(Secretary to Government):* Mr. President, Sir, Government have been carefully watching the trend of discussion in the last two days, and to start with, they would like to clear some misunderstandings which have arisen in the minds of certain members. First I shall refer to the provision in the budget under "38—Miscellaneous" for A. R. P. Evacuation, Price Control, War Publicity and such other measures. When the Government made that provision they did it not in the least with the idea of curtailing in any way the liberties and the privileges of this House. On the other hand, they were guided purely by the rules and the precedent in matters like this. All actions taken with regard to these particular provisions are actions taken under the Defence of India Rules. Even the Price Control Committee and action taken for prosecuting profiteers and things like that are all action taken under section 81 of the Defence of India Rules. And further in almost all these cases the action which this Government has taken is in agreement or as a result of mutual discussion and understanding between the various Governments, for example this Government and the Madras Government or the Government of India as regards the prices the details are fixed as a result of the mutual discussion between this Government, the Madras Government and the Travancore Government. With regard to the A. R. P. measures, as the Diwan President himself pointed out, there are wide rules on that subject issued by the Central Government and all the provinces and all the other units in India are following those detailed instructions and some of them are really very confidential too. Therefore, if provision on account of A. R. P. is put under a votable item, it will infringe two conditions—(1) the usual condition that in matters where there is an understanding or agreement with the Imperial Government, that item is outside the vote of the House. That provision will be infringed. Another thing is that there is no use of providing funds under a votable item and not being able to discuss that subject openly and freely in this House. If we are moving a motion for the vote of the House, we should also be in a position to explain all the facts connected with it and convince the House. It won't do for us at one stage of the discussion to say "well", we cannot go further because the rest of it is all confidential. That will be an impossible position. That will also be unfair to the non-official side of this House. They would also be restricted from time to time in their discussion.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Mr. K. R. Viswambharan *(Ezhuvas-Talappalli):* A secret session can be had.

Rama Varmha Tampuran *(Secretary to Government):* Therefore, these are the reasons why the items connected with war measures have been put under "38 (2)—Miscellaneous". In the Constitution Act and the provisions for budget discussions, there is a special clause there saying that "38—Political Miscellaneous" will be a non-votable item and "N. B." is also added there to the effect that the Diwan is the final authority to decide which all items come under that particular head. Therefore, what I say is that even the framers of the Constitution in the year 1935 really anticipated that there should be such a residuary account head in the budget under which such miscellaneous items like these which might occur from time to time have to be shown and it is on account of these facts that the Government were forced to show this under "38—Political Miscellaneous" and not in the least to reduce the privileges or the liberties of this House.

The next point that I should like to mention is about the Excess Profits Tax which every now-and-then crops up for discussion in some shape or form. Yesterday the member for Trichur said that it would be a discouragement to the starting of new industries. It is not really so. The Government have made that position quite clear, because in the rules there is a clause that when new industries are proposed to be started it is open to the Government not to levy the tax immediately.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South):* I was particularly glad to find that in a recent issue of the Gazette there was such a notification. What I said was as a consequence of the imposition of the new Excess Profits Tax if trade or industries are to be diverted to places which we do not expect, certainly that is a matter which has to be considered by the Government in the matter of the imposition of the Excess Profits Tax. In fact, I was really glad.

Rama Varmha Tampuran *(Secretary to Government):* That clears the point still further that so far as new industries are concerned this excess profits tax is not a hindrance at all. Even with regard to the present trade, it is not a hindrance at all. As our experience shows the trade in the port and in the country has not in the least abated because this Excess Profits tax has been introduced. All the merchants will get the usual rebate from the British Government where also they have connections.

Just another point. With regard to the provision of 8 lakhs of rupees for the purchase of rice. The Member for Cranganur pointed out that it was quite an insufficient allotment for the purchase of rice. Well, this provision is made under "Advances Recoverable" and this item is the first instalment under "Advances". It is possible to allot a far larger amount at the very outset and watch the refunding of the amount or better still they can allot a particular small amount or a comparatively smaller amount to start with and see that it is recouped and later on give a further allotment. That is a far better business proposition and much closer way of watching the receipts and see that Government is not put to any loss than alloting large amounts in the first instance. You find that this year we have provided 8½ lakhs and in 1118 also we are providing 8 lakhs and being "Advances Recoverable", any amount can be provided at random and that is not going to affect the budgetary position at all. It is an advance recoverable of a business character. Of course, Government are also equally anxious, as the non-official side is, to see that the country prospers and as was pointed out in several speeches before, ample provision has been made by the Government under Irrigation and also for purposes of industrialisation. For irrigation, about 4½ lakhs has been provided and one of the largest schemes which has been under discussion for over 3 decades is almost going to come to fruition—the Chalakkudi Irrigation Scheme. Government are thinking of appointing an expert jointly with the Travancore Government and when his report is received it will be easy for both the Governments to act jointly. If that scheme fructifies—and for that we have provided 1½ lakhs next year under "Capital"—one of the difficult problems with regard to kole crops will be completely solved. Even before this scheme is started we are thinking of starting a smaller scheme, namely the Echipara scheme. That will make about 4,000 acres of single crop lands, into double crop lands. That is a scheme which has practically got the approval of the sister Government and we do not anticipate that there will be any difficulty to start that scheme. Then the Thottara *Punja* Scheme which has been under discussion in this House for about two or three years or more is also proposed to be taken up and Rs. 45,000 is provided under capital for that purpose. These are the big items of irrigation which are provided for, not to mention Rs. 14,000 provided for *kole* cultivation. The proposal is to take on lease some lands in the *kole* paddy fields and convert them into more or less a water storage basin and use that water for the *kole* cultivation in the dry months. Thus the Government are making the most earnest attempt possible to alleviate agriculture. This has become all the more necessary too, in view of the absolute necessity to increase our food production. Therefore in a way the food production scheme and irrigation

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

development schemes are now harmoniously coupled and we can be sure that the Government will not in any way slacken in their efforts to bring these irrigation schemes to a completion in the near future. Along with that the industrialisation of the State is also receiving adequate attention on the part of the Government. The Forest Department is now working in full swing. They are producing timber at the zenith of their production scale for the last two or three decades and very shortly a Plywood Factory is proposed to be started at Chalakkudi with some sort of Government help and if that factory prospers—and we are sure that it will prosper—it will bring in a new trade altogether to our land. Then along with that on the Cochin Government's initiative completely, a coir ropes Association has been formed and they have been advised to take over contracts which this Government has been able to get from the Supply Department, Delhi and fulfill those contracts. That is really in a way a boon to the coir weavers here and not only coir ropes, camouflage nets and all allied articles connected with coir and other fibres, all those things are being manufactured at the instance of the Government by individual owners with Government help wherever necessary. Therefore in that way also we are taking advantage of the present situation to foster our own native industry.

Then another side of this industrialisation scheme that is now in hand is that the Government of India experts and some of the Government of India officers in the Supplies Department are visiting us and requesting our help to manufacture small things in very large quantities, for example, iron screws. It may be a very small thing but they want it in large quantities. They also want skilled artisans to have that done. We are rendering them all possible help and one of the factories in Palluruthi and a small one very near Pachalam and one or two in Trichur are helping us in that matter. And then small wooden boxes. They want it to be built in tens of thousands for carrying ammunitions. It must be of special size and special make. All that can be made here. They want it in such large numbers that it is possible to help quite a large number of artisans by placing these orders with reliable firms in the State. Government are watching the situation and are rendering all possible help both to the artisans as well as to the Government of India and the Madras Government officials to have these orders placed with us and also to have the orders executed by the artisans with the maximum efficiency and speed. Thus the Government are watching the situation fully and are taking every possible step to expedite in all these matters.

Thus in every possible way Government are doing their best to advance, as I said before, the prosperity of the people. As was pointed out by the Diwan President, this budget, if it can be given a name, is really a poor man's budget. It is a budget framed with the idea of helping agriculture and industry. As I pointed out before, the circumstances are particularly favourable for the advancement of both of these in this State and Government are taking full advantage of that to help these two efforts now.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: Sir, I will try to answer a few of the criticisms that have been levelled against me. Certain things are being done by me as Head of the Revenue Department and as the Head of the Price Control organisation in the State. So far as the first is concerned, two most important things which I did, formed the subjects of discussion here. They are (1) the way in which the forest exclusions were assigned in the Chittur Taluk and (2) about the remissions.

As regards the first, that question was mooted, rather discussed more on the ground that the Government are slow to recognise the necessity of bringing more and more acreage of land under paddy cultivation. Now, with reference to that point, how the world moves in regard to all kinds of produce is a matter which has to be studied. When the Government is found fault with or attacked on the ground that Government policy was not quite a forward policy with reference to this. We will just ponder as to what was the nature of the prices that were prevailing so far as paddy is concerned in the days in which the Government is said to have been slow. The prices of paddy till about 2 years ago were so low that no human being would divert his efforts from any other line, and would not be induced to spend more of his time or labour or money towards the cultivation of paddy. At that time, however much the Government or any other institution may have tried to encourage the people or have conducted propaganda of all sorts with the louder voice that one could command, whatever may have been the methods which the Government adopted in those directions, still the success that would be attended such efforts would not have been as it is today. I would just mention for the information of the House that towards the end of 1941 just before Japan entered War, Burma feared that the producer of paddy in that place would not get even the minimum price which they have been gettings for years together. Take the bottommost price which paddy was fetching in those days. Even that Burma feared that they would not get and therefore they introduced a sort of price control,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

saying that below a certain level no man should sell. Even if he was going to sell it, Government would take it and sell it so that he may get the minimum price fixed. That was the condition of affairs in the world production so far as paddy is concerned. You will again recollect that some years ago when the price of cocoanuts was very high here there was a big craze for converting a lot of paddy lands into cocoanut gardens. After some time when the price of cocoanuts fell those who had run that craze afterwards repented for their action. Therefore, the most important point to be borne in mind in matters of this nature is how does the economic problem move, towards what direction does it move, does it move in favour of the agriculturist or does it move against the agriculturist? Take any commodity for the matter of that. Take for instance rubber. What was its fate before and what is it at present? So, I submit for the consideration of this House that it was not the apathy of the Government or the slackness on the part of the Government for recognition of the principle that agriculture should be encouraged. It is not that. It was the impracticability of attaining the result which now by force of circumstances Government has been able to achieve. In normal times—I would call subnormal times so far as paddy is concerned—Government could not do anything more. When the Japan entered war the tide turned. In a few days Burma was lost to us. Burma which was bringing to us by every steamer one lakh of bags, could not bring here one bag. With the beginning of January 1942 it was recognised that we will not get even one bag of rice or paddy from Burma. The first step which Government took was no doubt to try to get from other parts of India or wherever it was available, maximum quantities of paddy or rice, and in the easiest possible manner. But would that have sufficed? We had to see whether we could produce a little more in our State. At once this food production drive was brought into existence and with what result? The result of such an action on the part of the Government at such a time would certainly be what it is seen to be on account of the force of the new circumstances, not because X, Y or Z did it, but because of the pinch of the belly. It forced them to realise whether they should or should not have enough food. It is the one point which has induced all people to take to paddy cultivation now. I will further strengthen my view. There was a Food Production Conference sitting in Delhi just at the time of the Price Control Conference. At that time one found that when this proposition was put forward by the Government of India before certain provinces they refused to accept the proposition and extend their aid to it because they were self-supporting so far as food products were concerned and had something extra. They said "no", we are not going to accept it. They had in addition to wheat or other food products, to cultivate cotton. Government said "you convert cotton fields into wheat producing fields". They refused to do it. They said "we are getting more from the cotton field. Suppose the food production drive fails, what would our fate be by giving up our cotton cultivation, would the Government help us? Would the Government give us some compensation?" The Government said "we will remit the tax and we will compensate the Provinces in such and such a way". Until that was done, the other Provinces did not agree to it. I give this as an instance, to show that our Government came forward at the proper time and did what was actually necessary at the time. Suppose this State continues and the war ends and Burma is again in a position to dump more rice into our land at the rate of 6 or 7 rupees per bag do you mean to say that we will be buying our native product in preference to the Burma rice? Therefore to find fault with the Government for not undertaking this drive earlier, leaving open every *poramboke* land or forest area for paddy cultivation is a grievance which, in my humble view, is not justifiable.

So far as the objection that values of land and taxes were high I say that in normal times we always follow, as every Government has to follow, the normal rules whatever they may be. In abnormal times remissions take place, the rules are slackened and all those things which are intended to encourage and to meet the necessity created by these abnormal times are done. Therefore, as soon as condition justified it, we said "we do not want double crop assessment." As soon as the necessity came we said "we do not want value of the lands. Take them, cultivate them, we will take them back after 3 years." That is the one thing which a wise Government can do and will do. I think our Government have, judged from these principles, come up to this level of Governments of that type. That is the first point which I wish to place before this House.

The second point is this.—There was an attack with reference to the smallness of the remission. It was characterised by some word which I at present forget. I would submit for the consideration of this House that I based all my calculations and recommendations to Government on certain principles which were enunciated at the Central Cyclone Relief Committee which was constituted by Government last year to ameliorate the condition of the cyclone-striken people. That body consisted mainly of the non-official members and in that

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

body we had landlords, tenants and persons belonging to all professions. Certain principles were enunciated by that committee as to how these remissions have to be calculated and recommended. It is strictly on the basis of those rules which they laid down there that I made my recommendations and I may say for the information of this House that we did it on a more scientific basis than was done elsewhere. According to me and according to the Committee so far as cocoanut gardens are concerned, I guess the attack came from a part where mostly it was cocoanut gardens and not paddy fields that were damaged. So far as cocoanut gardens are concerned, two principles have to be borne in mind and they are these. According to the Settlement principles, only 60 trees were taxed and if therefore there are more trees and out of the big number that each acre contained, a few or even the whole number which would bring the balance to 60 were destroyed, we do not want to make any remission because it is only for 60 trees that we are taxing. The second point that was taken into consideration and that was the basis for the remission was this. The trees had a very severe shake and most of the bunches had suffered from that shake. For that the utmost that could be done was to see for how many months the yield suffered in that way. Normal calculations and normal observations showed that if a bunch sprouts now, in another ten months we are able to get its fruits in the proper form. Therefore for ten months we watched to see what was the yield. From Edavam last till Kumbham end or Meenam, we watched to see what exactly was the diminution in the yield and we took the diminution in the yield as the basis for our calculations for remission. Added to that we had to do one thing more and that is to see what was the nature of the prices in the year 1115 and what was the nature of prices in 1116 and 1117. Based upon this, by taking the averages we came to certain conclusions and upon these conclusions, our recommendations were made. This in my humble view is the most scientific method in which one could calculate or arrive at a proper percentage of remission.

Mr. K. M. Ibrahim *(Cranganur)*: The principle is good. But its application was wrong.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: We could make the best of what we can get at. Of course, certain *parambas* may have suffered more. I know what my learned friend is aiming at. In Eriyad there were certain *parambas*. Individually speaking they deserve more remission. But it is not possible to single out plots after plots and then give remission.

Then I come to the third of the subject that is, with reference to price control. First, it was asked how so suddenly as in the course of three or four months the Government who said that the rice produced in the land was sufficient only for six months, or somewhere about that, and that we want paddy or rice for the next six months to come from outside, all on a sudden changed its front and began to say that the produce in the land is more than sufficient for a period between 8 to 9 months. That is a proposition about which I wish to say something so that the House may be aware of the reasons for our changing our attitude. There was a figure which was found in the old records of the department. I do not know who is really the author of it. It was found years ago, probably at the time of the last price control. That figure was based upon one assumption and that assumption was that the average consumption per head in this State was ½ an *edangali*. That converted into pounds will give 410 pounds per head per year. When we went to Madras and Travancore and when we had also occasion to discuss the matter with others, we found, and giving our best consideration to all the aspects that were presented to us, pleaded before us, and put against us, we came to the conclusion that our figure could not stand scrutiny when compared with the figure put forward by other Governments. The all-India figure is 181 lbs. per head per year, but we may take it that the all-India figure should not be made the basis of calculation here because there are areas where rice is not eaten as the staple food. Bengal is one of the biggest rice producing countries. There it is said to be 354 lbs. or so. But Bengal, it must be said, is a country which eats much more plentifully than people here do eat. In Travancore, the figure is 215 lbs. The average for the Madras Presidency is ·1004 tons per year per head which will come to 228 lbs. per head per year. Madras is not in any way a lighter eater of rice than we, nor can we say that Travancore eats less rice per head. It may be said that in Travancore they eat a little more of tapioca. It may also be said that some parts of British India are eating a little more of millets. But there also one thing must be said. If rice is obtained in sufficient quantities, then very few people will eat tapioca. Similarly if rice is obtained in sufficient quantities in the Madras Province, very few people will eat millets. It is only due to the scarcity of rice that this special food is taken.

Deputy President: You need not go into the calculation. They are concerned with something else. I think you are taking too much of your time for this aspect.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: That was one of the points mentioned yesterday by Mr. Ikkanda Warriar.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Mr. T. P. Poulose *(Kanayannur)*: On a point of information, are the figures in Madras and Travancore and the all-India figures based upon the total quantity consumed or approximately calculated, as we did.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: They are based on statistics. We have no statistics here. We simply made a guess. There it is based upon statistics. There is a statistical department there. For each province they have got statistics. Travancore also has got it. This was how we arrived at one figure and how we accepted the Madras figure which was higher than the Travancore figure, and then on the basis of it we made our calculations. When we made our calculations based upon that, we find that the paddy that is produced in the land is sufficient for a period between 8 to 9 months. Of course, I elaborate upon this, because it was touched upon. The House may know how from 6 months we went to 8 to 9 months. It was made a point of reference yesterday.

Mr. T. P. Poulose *(Kanayannur)*: It is good that we are made to understand these things.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: The average consumption was considered half an *edangali* now, which is one *nali*. The present one is based upon statistical results obtained elsewhere. It is not a mere assumption or a mere statement that it must be so. It is based upon statistical results obtained elsewhere in similar areas.

Now, I come to the question of prices. A very humerous speech was made.....

Mr. T. S. Ramachandra Ayyar *(Chittur-Tattamangalam)*: May I know the basis upon which Government arrived at the production figure?

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: We based it upon the Travancore figure.

Mr. T. S. Ramachandra Ayyar *(Chittur-Tattamangalam)*: May I know the rate.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: 80 *paras* per acre.

Mr. M. L. Joseph *(Latin-Christians-Cranganur)*: Is that the same calculation for Travancore?

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: As I said that is based upon Travancore figure.

Mr. M. L. Joseph *(Latin-Christians-Cranganur)*: We cannot take the Travancore figure as the basis. In Travancore they have been having more intensive cultivation than we in Cochin. So they can have more. If the quantity does not differ I have no complaint.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: Opinions differ, that is all.

Mr. C. V. Iyyu *(Kunnamkulam)*: The soil of Travancore is much better than in Cochin.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: It is an average for all the fields together. In Chittur and Chelakkara you will get more. If I may say what the Director of Agriculture in Travancore told me, he said that Travancore soil are less fertile than our soil.

There was a humourous speech with reference to price control and how we fix the prices and all that. I am not going to answer it in the same strain in which the speech was made. I wish to place before the House factors which generally go to have an influence upon prices and the principles that we adopt as the guiding principles for fixing these prices. The first thing that I should like to say is that the Government of India put forward as a proposition for the consideration of other Governments including the State Governments that the prices fixed must be the maximum prices for the whole of the half-year or whole year or at any rate, as finally it was said, for the whole season or a crop. Suppose for instance, we have got three crops, the prices fixed for one crop must not change until the next crop comes. We must have one price for one crop. The ryots should not ask for anything more. That level should be fixed by looking into what he should be given for his labours taking into consideration the troubles which he had to undergo in the days and the extra cost which he has now to meet for his requirements. That was the first principle that was enunciated by the Government of India. If that principle is accepted, we must have a maximum price fixed, may be for any period or until it is revised. Such maximum price is fixed certainly not with reference to the market rate of today or what would be the market rate of tomorrow or ten days hence or what it was two days before. So it necessarily follows that the price fixed and price in the market will not be the same and is not expected to be the same. Secondly I may say we are labouring under a very very hard handicap and that is this. In the producing provinces there is no price control at all so far as paddy or rice is concerned. If the price there changes from 12 to 15 rupees tomorrow, then if you want rice here we will have to pay Rs. 15. There is no use of blaming anybody else for that. Suppose we fix Rs. 12 as the price here, suppose the price is Rs. 13 there, is the merchant here to buy at Rs. 13 and sell at Rs. 12? I do not think any merchant will agree to sell at this cost

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

except when under natural conditions he has to lose, because there he gets more when the prices raise up and no stranger comes and tells him "you shall not take more than this". When a third party intervenes, he will resent. That is the one great handicap under which we are labouring. Then another thing. Apart from the question of fluctuations of prices we have got great difficulties in getting rolling stock. We cannot get waggons at our beck and call. In old days we did not find any difficulty because one steamer used to bring in, one lakh of bags. Here to get one lakh of bags to our State the average capacity of broad gauge waggons being 250 bags and the average capacity of metre-gauge waggons being 140 bags this one lakh of bags would require 400 to 700 waggons. I just calculated this for the purpose of telling this House. To move our quota from Tanjore to the place where we want it, we require a number of waggons. If a train with 40 waggons moves daily then we will be in a position to get about two-thirds of our quota inside the State by the end of the month. Unless one day a train with 40 waggons from any one of those places moves to our place, we will not be able to move even two-thirds of the quota and that within thirty days in the month. That is the situation over which we have no control. When the man there finds that he is unable to get waggons the prices go down there. 16,000 bags, 61 waggons with two or three engines—we were able to bring. We tried our very best and we were able to get only so much. That is the difficulty under which we are labouring. When there are no waggons available, price will go down. All on a sudden we get two or three trains in one station and prices go up. How is it possible for anybody here, say X, Y or Z to control the market there. It is impossible. Then I must say that certain circumstances have come into existence all atonce. Ceylon had to be given a small portion of its requirements from the Madras province and just as we got the quota, Ceylon also got a quota. They were said to be suffering very badly from want of rice. As soon as they got a quota, there was a rush in the market and prices jumped up. They had one or two contractors. They cornered the whole market, raised the prices like anything from Rs. 12 to Rs. 13 tomorrow and day after tomorrow to Rs. 14. They wanted to buy at any price. The selling country has no control nor does it want to have any control. We do not want to have any control over cocoanut produce. Similarly the producing country does not want to have the prices kept low. Let the ryot get the benefit. That is what they say. It goes up until that quantity which the purchasing country wants is completely bought off. The prices remain so high. Looking at the conditions of these things, we have to fix the prices here. If we want rice, we have to buy rice when that particular country furnishes the quota. The next month comes, then again the prices rise. That is the way in which the prices work in the market. Unless therefore in the producing country there is some control or at least some check or some method by which the prices can be controlled, *i.e.*, got at some level, say someway between Rs. 13 to Rs. 15, it is not possible to have a satisfactory regulation of prices.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South)*: May I know what is the quota that is given to Cochin and Travancore State?

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: I have not been permitted to divulge that.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South)*: I have made a calculation. You said per day 40 waggons are necessary and if it is for 30 days, it comes to 1,200. Multiply that by 140 and you get one lakh sixty eight thousand bags per month.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: That is not the full quota. That is a portion of the quota for both the States together. There is another portion of the quota. It is only a portion of the quota that we get from Tanjore. There is the other portion that we get from Bezawada. That is entirely different.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South)*: Am I to understand it that both States get more than one lakh 68 thousand bags of rice? Every month we can expect to get it.

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar)*: Yes. Until it is reduced. These are the factors that go to reduce the prices. Another thing I may submit for the information of this House. I am not the sole person who sits to fix prices at all. I am only the President of the Committee which sits and deliberates over this matter, not in light spirit, with all the gravity the subject deserves, for more than two hours, and normally it takes between two to three hours to finish this business. Usually we begin at 5 O' clock, and we part only at 8 or 8-30 or 9. That is the situation. Not one of the members take it in light heart, as is supposed by people outside. When any price is mentioned as the ruling price, the basis for the price is asked for. Till lately when we were fixing the prices, I used to go to the Mattancheri bazaar almost twice or thrice a week and ascertain from the telegrams from the various places they used to get them and take copies of them to be kept in my file. On the basis of these the ruling market prices here also we used to fix prices. I never sent parvathiakarans or tahsildars to enquire

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

into prices. I myself used to go from shop to shop, shops of big merchants. If one man gave me wrong information, I could get correct information from another and place the whole matter before the committee. The committee thrashes out the *pros and cons* and notes the tendency of prices in the several places. The tendency in certain places is stiff sometimes; it is a fall-down at other times. It is after looking into all these and after great deliberation the prices are fixed.

Mr. T. S. Ramachandra Ayyar *(Chittur-Tattamagalum):* What is the determining factor to fix the prices so far as these taluks are concerned?

Mr. A. Madhava Prabhu *(Diwan Peishkar):* Last time the prices were fixed on the basis of very reliable figures. We had very reliable figures for the last committee meeting, coming from Madras Government itself, showing the ruling prices in Tanjore. It is based upon the ruling prices in Tanjore that we fixed the prices here. The prices were stated from 13th June to the 3rd July. We sat on the 6th July. If the next day or next week one man is to sell at less we can't help it. We fix the maximum price not the price at which it should be sold. My Hon'ble Friend for Tattamangalam was asking how the price at Chittur-Tattamangalam was fixed. I can tell him that I was there on the 3rd June. Mill owners and merchants from both Tattamangalam and Chittur came to me with a petition stating that the prices ruling then were so and so and that it ought to be so and so because the price of paddy was Rs. 65 per cartload of 70 paras. On the basis of that, they suggested a price. They said that they would be able to sell rice in both wholesale and retail at the rates they suggested. I got from them certain figures according to which they arrived at the suggested prices. On that basis, there was a difference of two annas, between the figure I got and the figure they gave me. I said I will give them two annas more. That was what was done. Another objection that was raised was this. Government have made no arrangements for purchasing the paddy of *varthuvitha* (വാത്തുവിത) I may mention for the information of this house that, an officer has been appointed, a separate organisation has been sanctioned by the Government, and very soon, it will begin to work.

One thing I must state and that is this. While I was going to Trivandrum last week, I found about 8 miles of paddy fields from Kayamkulam being harvested. In the other parts of the State also the harvesting has been going on. Those parts have got a higher rainfall than Chittur. How people in those places are not experiencing the same difficulty, or rather, hardship, as the people of Chittur are said to be experiencing, is a matter of great difficulty for me to understand. However as soon as representations were made to me about വാത്തുവിത recommendation were made to the Goverement and the Government have tried to see that as far as possible the hardship, if any, is removed and people do not suffer on any account.

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* Sir, the elaborate remarks made by the previous speakers on the Treasury Bench have made my task very light. I have not got much by way of reply to the criticisms offered on the floor of this House. I have got only to make one or two observations with regard to some statements made by some of the hon'ble members. It was stated by one hon'ble member, a new comer to this House, the Hon'ble Member for Nemmara that for collecting a revenue of about Rs. 123 lakhs we are spending about Rs. 97½ lakhs on establishment. That was a very serious statement. I was at considerable pains to work out the details and I find that our total establishment charges including the cost of the teaching profession in the Revised estimate of 1117 are only about Rs. 30·79 lakhs. That is also taking into consideration the large staff we have appointed for meeting these emergency measures. Excluding the emergency staff we have created for meeting the present situation, the establishment charges will be considerably less. For the three collection Departments of Land Revenue, Excise and Income Tax, our establishment charges come only to about Rs. 3·44 lakhs. I may add for the information of the Hon'ble Member that everywhere it is admitted that our establishment charges as compared with those of other Governments stand at a much lower figure. Again I heard it quoted by Mr. Puthoor Achyuta Menon from the speech of Mr. Peter that on nation-building services, on a comparison of the figures from 1107 to 1118, we have spent only Rs. 3½ lakhs more than what we were spending in the year 1107. I was surprised to hear that statement and I again looked into the figures and I find that that statement also requires a little bit of correction. I note that on Education alone which was standing at the figure of Rs. 15·4 lakhs we are now Rs. 20·49 lakhs. On Panchayats and Agriculture together which was then about Rs. 4·8 lakhs we are now spending Rs. 5·65 lakhs. Departments which had not been then existing, for example Public Health came into existence subsequently and on this alone we spend Rs. 1·50 lakhs. So that these are

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

all factors which have gone very much to enhance our expenditure on nation-building services. It is true as remarked by my friend Mr. Peter that the expenditure then and now under Public Works Proper shows some difference. The expenditure in 1107 in Public Works was 14 and odd lakhs of rupees. Today excluding the capital expenditure, it is only 11·66 lakhs. But if you take also the capital works into consideration, you will find that it will come to about Rs. 18 lakhs of rupees on Public Works. It is also to be noted that the expenditure on Public Works in 1107 included a very large programme of building construction. So that my submission to the House is that we are not neglecting the cause of nation-building services. On the contrary, every year as years progress, we are spending more and more on nation-building services.

I still maintain that we are trying to retrench expenditure on establishment. I was taken to task by an Hon'ble Friend for making that statement. I still maintain that wherever possible, we are retrenching expenditure on establishment. In addition other instances quoted by that Hon'ble Friend, I will state further that the post of the Private Secretary to the Diwan, has been abolished. It was a post carrying a pay of over Rs. 300. Instead of that a man on a much smaller pay has been appointed. Similarly the Publicity Officer and his establishment has been abolished. Wherever possible Government are taking pains to see that establishments are reduced. Of course, we cannot forget the fact that according to the exigencies of the present situation, we have also got to create other establishments. That every progressive Government has to do, and we are doing this consistent with what is being done everywhere.

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* For how many years was the post of the Private Secretary to the Diwan was in existence.

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* From 1110 to 1117. Again, to emphasise my point, that retrenchments are being effected, you have only to analyse and see what we are providing for our departments by way of office expenses and contingencies. If you analyse that you will see that in spite of the all round increase in the cost of materials, we have allowed to our Heads of Departments and offices only the minimum requirements towards contingencies and office expenses—only the rates which were existing at pre-war times. These are all instances of the retrenchment that Government have had to make, with probably considerable inconvenience to the Heads of Departments, and offices, just to meet the present situation. I maintain, Sir, that we have at every time attempted very rigorously to see that expenditure is economised.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South):* What about the education department? You could have made considerable retrenchment.

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* That is a wider policy. When we come to education we will speak about that. Then, one question was raised here about the low paid Government servants that their case has not been properly looked after by government, that their pay is not adequate, etc. We do concede considerable difficulty is experienced by the low paid servants. To mitigate that, as I said in my budget speech, a dearness allowance of over two lakhs has been provided. You ought to know that the dearness allowance that we have sanctioned compare very favourably in point of rate and in point of grade with that allowed in the adjoining places.

Mr. M. L. Joseph *(Latin-Christians-Cranganur):* Is the dearness allowance calculated on the index basis quarterly or half-yearly?

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* This dearness allowance is calculated on the cost of living on the basis of the Madras rates which is fixed on living index. We started on the Madras basis, and subsequently we went ahead of Madras and sanctioned Rs. 2 to those on a pay of Rs. 25 and less. It is not so in the neighbouring places. In addition to that, we are compensating our low paid staff by way of house rent allowance. For example in the police department, the men in the whole force are to get house rent allowance from next year. These are beneficial measures. We are only anxious to find funds if we can do more. It is not the want of anxiety or willingness that stands in the way. It is only our over-anxiety to provide for the material and economic advantage of the country as a whole by providing more funds for irrigation, more funds for nation-building services.

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* May I ask the Hon'ble the Finance Member what is the percentage of rise in the price of rice? Rice which was selling at Rs. 8 has gone up to Rs. 16.

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* That is not denied at all.

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* The poor man who was getting Rs. 15 and who was buying one bag of rice has to pay Rs. 8 more for the rice now and his pay of Rs. 15 will not be sufficient for one bag of rice. I ask the Government what would have happened if the Government

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

instead of transferring the surplus of ten lakhs to Revenue Reserve Fund, had devoted it for dearness allowance? You are spending two lakhs for dearness allowance. Why not spend five times this? What would have happened to the State?

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* What will you do for next year?

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* We will tax more people, if necessary.

Mr. C. R. Iyyunni *(Trichur-South):* Will the Hon'ble Finance Member be pleased to enquire what is the dearness allowance granted in European firms?

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* You cannot compare a Government with commercial firms.

Mr. M. L. Joseph *(Latin-Christians-Cranganur):* These big merchants want to cheat the Government, by showing a small profit. They give away the excess profits to their employees as dearness allowance. They think it better to distribute the money among the employees than give it to the Government as excess profits tax.

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* I also heard one or two hon'ble members deploring the surplus budget that is presented before the House. I beg to ask the hon'ble members whether you have analysed and seen what the surplus is. A surplus of 3·20 lakhs has been shown, it is true. You must remember that if we deduct from that Rs. 2 lakhs which we have taken credit from Revenue Reserve Fund, the balance is only Rs. 1·20 lakhs. The Diwan President from his chair has announced to you that the Chief Engineer is now working out important schemes of irrigation which, as I understood from him, will cost about Rs. 1·87 lakhs and he would come for supplementary grants if his schemes are found feasible. So that my submission is that we cannot, on this nominal surplus that is shown in the budget, pass big expansion in dearness allowance.

Mr. A. B. Salem *(Mattancheri):* Your low paid servants are starving and you will get little work from them.

Mr. P. V. Raphael *(Comptroller of Finance and Accounts):* We are giving them whatever we could. My submission is we cannot lay much emphasis on the surplus that is shown in the budget and launch upon big schemes. That is all what I have to say by way of remarks on the criticisms offered. I thank you gentlemen, for the kind remarks and criticisms that you have offered on the budget.

The House rose for the day at 5 p.m.

K. S. RAGHAVAN
Secretary to the Council

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly